

မုည ခင် စာ ဆုန် တိုက်

မုညခင်

အချစ်ဆိုတာ...

နှင်းဆီပွင့်ပတ်ပေါ်က ရေလေးတစ်ဝက်လို

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

သူဟာ...ငါ့ဘဝရဲ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းပဲ

သူ့ကို ငါ မြင်နေရပေမယ့်...

သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်ဘူး...။

'ခေတ်ဆန်းမေ' သည် ပုဏ္ဏရိတ် ခြံစည်းရိုးကြားသို့
လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းဖြဲ လျက် ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးတစ်ခု
ဖန်တီးလိုက်သည်။

ထိုအပေါက်ကလေးနားသို့ မျက်နှာကလေး ငုံ့ကပ်၍
ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ခြံထဲက ပြာလဲ့လှပလွန်းသော
ရေကူးကန်ကြီးကို မြင်ရလေသည်။

ဆန်းမေသည် ရေကြည်ပြာလဲ့သော ရေကူးကန်ထဲသို့
ဒိုက်ဗင်ထိုးချချင်လာကာ စိတ်ထဲ မှာ ကျလီ ကျလီ ဖြစ်လာရ၏ ။
ထိုရေကူးကန်ကြီးက ဆန်းမေကို အသည်းယားအောင် မြူဆွယ်နေတတ်၏ ။
ရေကူးတတ်ချင်လှသော ဆန်းမေရဲ့ အိမ်ဟာ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်နှင့် လည်းမနီး..
၊ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်တာမို့ ရေကူးကန်ကိုလည်း မသွားနိုင်...။ ကိုယ်ပိုင် ရေကူး
ကန်ရှိဖို့ ဆိုတာလည်း ဒီတစ်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဟု စိတ်လျှော့ထားခဲ့တာ

ကြာပြီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ တစ်ဖက်ခြံထဲက အဲဒီရေကူးကန်လှလှကြီးဟာ လွန်ခဲ့သော တစ်လ လောက်ကမှ နတ်ဖန်ဆင်းလိုက်သလို ဖွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒီမတိုင်ခင်ကဆို ဒီခြံကြီးဟာ ခုလောက် သစ်လွင်လှပမလာသေး...။ ရေကူးကန်လည်း မရှိသေးပါ။

အဲဒီဘက်က တိုက်အိမ်အကြီးကြီးရှိတဲ့ ခြံကြီးနဲ့ ဆန်းမေတို့ နေတဲ့ ခြံဝန်းလေးကို ပိုင် ရှင်သူဌေးတစ်ဦးတည်းက ပိုင်ဆိုင်သည်။ ထိုသူဌေးဟာ အိမ်ဆောက်ထားတဲ့ ဘက်ခြမ်းကိုတော့ မရောင်းဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆန်းမေတို့ သစ်သားအိမ်လေးရှိတဲ့ ဘက်ခြမ်းကိုတော့ မရောင်းဘဲထား ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူဌေးပိုင် ထိုခြံကလေးထဲက အိမ်ကလေးမှာ ဆန်းမေတို့ သားအမိကို ခြံစောင့်သဘောမျိုး နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တာပင်။ အမေက ဖက်ရှင်ဆိုင် ဒီဆိုင်နာတစ်ယောက်ဆီမှာ စီးကွင့်ထိုးပန်းထိုး၊ ဘော်ကြယ်တပ် အလုပ်ကလေးလုပ်နေရင်း မကြာခဏ အဝတ်အစားလာ အပ်သည့် သူဌေးကတော်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။

သဘောကောင်းတဲ့ သူဌေးကတော်ဟာ အိမ်ငှားနေနေရတဲ့ ဆန်းမေတို့ သားအမိကို သူ့ခြံထဲက အိမ်ကလေးမှာ နေခွင့်ပေးပြီး ဆန်းမေတို့နေဖို့ သစ်သားအိမ်လေးတောင် ဆောက်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဆန်းမေဟာ သူဌေးသမီးမဟုတ်သော်လည်း သူဌေးရပ် ကွက်မှာ နေခွင့်ရခဲ့တာပင်...။

သူဌေးရပ်ကွက်မှာနေရတာ ဟာ သူဌေးတွေအတွက်ကောင်းပေမယ့် ဆန်းမေတို့အတွက် တော့ အဆင်ပြေလှတာ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အနားပတ်ချာလည်မှာ သူဌေးတွေချည်းပဲ နေနေကြ တာမို့ အိမ်နီးနားချင်းရယ်လို့ ပေါင်းသင်းစရာ လူမရှိ...။ သူဌေးတွေဟာ သိပ်အလုပ်များလွန်း လို့ပဲလား ၊ ဒါမှမဟုတ် .

သီးသန့်နေချင်ကြလို့လားတော့ မသိ၊ အမြဲတမ်း ခြံတံခါးကြီးတွေ အလုပ်ပိတ်ကာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေထိုင်ကြပါသည်။

ဆန်းမေတို့ နေတဲ့ ခြံကလေးနဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေသွားတဲ့ လမ်းမကလည်း ဝေးလှတာမို့ ကားမရှိတဲ့ ဆန်းမေတို့ သားအမိဟာ အပြင်သွားချင်ပြီဆို လမ်းမအထိ တော်တော် ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်ထွက်ရပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိတဲ့ သူဌေးတွေက တော့ ဘာအရေးလဲ...။ ဆန်းမေတို့မှာတော့ မသက်သာ...။ ဒါကြောင့် အမေက သူ့အလုပ်ရှင် ဒီဇိုင်နာ မမကေသွယ် ဆီမှာ စုငွေကလေး ကြိုထုတ်ကာ ဆန်းမေအတွက် စက်ဘီးလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့ပါသည်။

စက်ဘီးလေးရတော့ ဆန်းမေ တော်တော်ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီ တုန်းက ဆန်းမေက ရှစ်တန်းနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ စက်ဘီးမရှိခင်ကဆို စာအုပ်တွေ အများကြီးထည့်ထားသည့် လွယ် အိတ်ကြီးကို သယ်ပိုးကာ ဟိုအဝေး လမ်းမထိပ်ထိ လမ်းလျှောက်ပြီး ကျောင်းတက်ရပါသည်။ ကျောင်းက လမ်းမထိပ်နဲ့ဆို ကားတစ်မှတ်တိုင်စာလောက် ဝေးပါသည်။ စက်ဘီးကလေး ရပြီး တော့မှပဲ ကျောင်းသွားရတာ တော်တော်အဆင်ပြေသွားခဲ့ပါသည်။

အမေ အလုပ်သွား အပြင်သွားရင်လည်း ဆန်းမေက အမေ့ကို စက်ဘီး ကယ်ရီယာမှာ တင်နင်းပြီး လမ်းထိပ်ထိ ပို့ပေးမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်းမေတို့ သားအမိဟာ မချမ်းသာပေမယ့် ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်သည့် အဆင့်အတန်းထဲ မှာတော့မပါ။ အမေက လက်မှုပညာ တတ်ကျွမ်းတာမို့ ဒီဇိုင်နာအစ်မရဲ့ အားကိုးရသော လက် ထောက်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပင်။ ထို့ကြောင့် အမေရသော လခဟာ ဆန်းမေရဲ့ ကျောင်း စရိတ်ရော အိမ်စရိတ်ရောပါ ဖူလုံလောက်ပါသည်။ ပြီးတော့...ခြံထဲမှာ သစ်ခွပင်တွေ ပျိုးပြီး အပင်ရော အပွင့်ပါ ရောင်းရသည့် ဝင်ငွေကလည်း မဆိုး...။

ဆန်းမေဘဝမှာ အဖေလည်း မရှိတော့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း

မရှိပေမယ့် အမေနဲ့ ခုလိုလေး အပူအပင် ကင်းကင်းအေးအေးချမ်းချမ်း
နေခွင့်ရသော ဘဝကို နှစ်သက်ပျော်မွေ့လှပါ သည်။

တစ်ရက်မှာ အမေအလုပ်ကပြန်လာတော့ သတင်းစကားလေးတစ်ခု
သယ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။

“သမီးရေ...ဟိုဘက်က အိမ်ကြီးတော့ ရောင်းထွက်သွားပြီတဲ့ဟဲ့ .
.သိလား...”

“ဟုတ်လား အမေ၊ အမေ ဘယ်လိုသိလာတာလဲ...”

“ဒီနေ့ သူဌေးကတော် ဆိုင်ကိုလာရင်း ပြောသွားတာလေ”

“ဒါဆို နေမယ့်သူတွေ ပြောင်းလာကြတော့မှာပေါ့နော်...”

“လောလောဆယ်တော့ မပြောင်းသေးဘူးတဲ့ သမီးရဲ့...၊ ဝယ်လိုက်တဲ့
သူဌေးက နိုင်ငံခြားမှာ နေတာကြာပြီတဲ့၊ ခုမှ ဒီမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု
ပြန်အခြေချမှာမို့ ဒီမှာ ပြန်လာနေမှာတဲ့...”

“မိသားစုတွေ အများကြီး လာပြန်နေကြမှာပေါ့နော်...”

“မများဘူး သမီးရဲ့၊ သူဌေးနဲ့ သူ့နှမလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာတဲ့၊
အိမ်မှုကိစ္စလုပ် ပေးတဲ့ ဆွေဦးမျိုးစပ်တွေလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့...၊ မိသားစု
အရင်းအချာကတော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းတဲ့၊ သူဌေးက သူ့နှမလေးကို
သိပ်ချစ်တာတဲ့၊ သူ့နှမလေးက ရေကူးကန်ပါ တဲ့အိမ် မဟုတ်ဂင် မနေဘူးဆိုလို့
ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ အိမ်ရှေ့မြေပိုမှာ ရေကူးကန်လုပ် ဖို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို
အပ်လိုက်တယ်တဲ့။ အိမ်ကိုလည်း သစ်လွင်တောက်ပလာအောင် မွမ်းမံပြီး မှ
ပြောင်းလာကြမှာတဲ့...”

အမေ အဲ့ဒီစကားပြောပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဟိုဘက်ခြံဝန်ထဲမှာ လူသံသူသံ
ဆူညံသံတွေ ကြားရတော့တာပင် ...။ ဆန်းမေက စိတ်ဝင်စားလှတာမို့

အသံတွေကြားတိုင်း ခြံစည်းရိုးကြား ထဲကနေ တစ်ဖက်ခြံကို
ချောင်းချောင်းကြည့်ခဲ့ရပါသည်။

ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ပုံရတဲ့သူတွေဟာ
အိမ်ကြီးကိုလည်းမွမ်းမံပြင်ဆင်ကြ၊ ရေ ကူးကန် တည်ဆောက်ကြနှင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
လူသူဆူညံ ရှုပ်ထွေးပြီးနောက် မကြာခင်မှာပဲ ပြာလဲ့လှပသော ရေကူးကန်ကြီးတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ကြီးဟာလည်း ယခင်က ထက် ပိုပြီး လှပသစ်လွင်
ပြောင်လက်လာခဲ့သည်။

ဆန်းမေဟာ အဲ့ဒီအိမ်ကြီးဆီကို ဘယ်လို အိမ်ကြီးရှင်များ
ရောက်လာလေမလဲဟု စဉ်း စားတွေတောနေခဲ့မိသည်။

“အမေ ... အဲ့ဒီ အိမ်ရှင်သူဌေးသား မောင်နှမက ဘယ်လို လူမျိုးတွေလဲ
အသိဘူးနော်”

ဟု အမေ့ကို မေးမိတော့ အမေက ဆန်းမေရဲ့ ခေါင်းကလေးကို
အသာအယာ ပုတ် လိုက်ရင်း ...

“စိတ်ဝင်စားမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်
တို့တွေနဲ့ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ရမှာမှမဟုတ်တာ”

“ပေါင်းလို့ရရင်ကောင်းမှာပဲနော် အမေ၊ ဆန်းမေဖြင့်ဒီမှာနေရတာ
ပျင်းနေတာပဲ ...၊ သူဌေးနှမဆိုတာလေးက ဆန်းမေနဲ့ ရွယ်တူဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊
သူနဲ့သာ သူငယ်ချင်းဖြစ် ရင် ဆန်းမေတော့ သူတို့ ရေကူးကန်မှာ
တစ်ခါလောက်သွားကူးမှာပဲ သိလား ...ဟိ ဟိ”

ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ အသာထားလို့ အဲ့ဒီလိုလေး ကိုယ်ဘာသာ
စိတ်ကူးယဉ်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် တဟိဟိ တခိခိလေး ဖြစ်နေခဲ့သော
ဆန်းမေသည် ဟိုဘက်အိမ်ကို အိမ်ရှင်သစ်တွေရောက်လာပြီးနောက်မှာ
သိချင်စိတ်ဖြင့် ဟိုကလှည့်ချောင်း၊ ဒီကလှည့်ချောင်း ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သူတို့ပြောင်းလာသော နေ့က အမေလည်း အလုပ်သွား၊ ဆန်းမေလည်း ကျောင်းသွားနေတာမို့ ဘယ်လိုကားမျိုးတွေနဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မမြင် လိုက်...။ စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်နေရတဲ့ကြားကပဲ ဆန်မေစိတ်က အဲ့ဒီအိမ်ဘက်ဆီ ရောက်ရောက်သွားသည်။

ဒီနေ့ကတော့ ဆန်းမေ ကျောင်းပိတ်သည့် နေ့ ...။ အမေကတော့ အလုပ်မပိတ်။ ထို ကြောင့် ဆန်းမေ လွတ်လပ်ရေးရနေကာ ခြံစည်းရိုးနားမှာ ခုံနှစ်လုံးဆင့်ချပြီး ခုန်ပေါ်တက်ကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ ချောင်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်းမေသည် ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးအပေါက်လေးနား မှာ မျက်နှာကပ်ထားရင်း တစ်ဖက်ခြံ ထဲကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ချောင်းကြည့်နေ၏ ။ ဆင့်ထားသော ခုံနှစ်ခုံကလည်း လှုပ်စီလှုပ်စီမို့ ပြုတ်မကျအောင် သတိထားနေရသေး၏ ။

ခြံထဲမှာ လူသူလေးပါး မမြင်ရ။ ခဏကြာတော့မှ ခြံစောင့်နှင့်တူသော လူကြီးတစ် ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အိမ်ဘေးက ရေကူးကန်ကြီးတော့ နှမြောစရာကောင်းလှစွာ လူသူကင်းမဲ့ ငြိမ်သက်ပြာလဲ့နေသည်။ ရေကူးကန် အကောင်းစားကြီး ရှိနေမှတော့ အလဟ သမဖြစ်အောင် ခဏခဏ ဆင်းဆင်းကျူးကြပါတော့လား...။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ကူးနေမှပေါ့ဟု တွေးကာ ဆန်းမေက မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပဲ...

“ဟင်...”

ဆန်းမေသည် ရေကူးကန်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အတွေ့မှာ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လာရလေ သည်။

ထိုယောက်ျားသည် ခါးအောက်ပိုင်းကို အဖြူရောင် တဘက်ကြီးဖြင့် ပတ်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်းကတော့ ဗလာကျင်းနေ၏။ ထိုဗလာကျင်းနေသော အပိုင်းဟာ အင်မတန်ကြည့် ကောင်းတာတော့ အမှန်ပင်တည်း.. .။

အို . . ကြည့်ကောင်းပေမယ့် မကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ဆန်းမေသည် ရက်စိတ်ကြောင့် ပါးကလေးတွေပင် ထူပူရှိန်းဖိန်းလာရကာ ခြံစည်းရိုး ပေါက်နားမှ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကို ခွာလိုက်၏။

သို့သော် စိတ်ကမပြတ်. .။ ဆက်ကြည့်ချင်နေမိ၏။
ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်ဖြင့် ဖိမိတော့ အထဲကနေ ဒိတ်ခနဲ ဒိတ်ခနဲ လာလာတိုးနေ၏။

ဆန်းမေ ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ဗလာကို မြင်ဖူးတာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးဖြစ်လေသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲက မင်းသားတွေကိုတော့ မြင်ဖူးသားပေါ့။ မောင်ဗမာပြိုင် ပွဲက ကိုယ်လုံးတီး ဗလကြီး ဓာတ်ပုံတွေလည်း မြင်ဖူးတာပေါ့။ အရှင်လတ်လတ် မြင်ဖူးတာ တော့ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးဖြစ်လေသည်။

အို. . .ဘာဖြစ်လဲဟယ်.. မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်တာပဲဟာ ဟုတွေးကာ ဆန်းမေက အား တင်းလိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးပေါက်လေးနားသို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ ပြန်ကပ်လိုက်ပြန်သည်။

ဟော...သူ ရေကူးကန်နား ရောက်လာပြီ။ နီးလာလေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပို၍ ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ရလေ။ သူ့အသားအကောင်က မဖြူ။ သို့သော် မညို. . .။ အဖြူနဲ့ အညိုကြားက ဝင်းဝါဝါအသားဟု ခေါ်ရမလား. . .။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဗလတောင့်တင်းကြီးတော့မဟုတ်၊ သို့သော် ပိန်လည်းမပိန်. . .။ ကြွက် သားတွေ တအားဖုထစ်ဖောင်းကြွမနေသော်လည်း အဆီပိုမရှိဘဲ အချိုးတကျ ကျစ်လစ်နေ သော ခန္ဓာကိုယ်က

နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်လို စမတ်ကျသည်။ ပခုံးက ကားပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ခါးဘက်နားထိ သွယ်ရှူးသွားကာ ဗိုက်သားမှာ အဆီမရှိ၊ နံရိုးလည်း မပေါ်။ တဘက်ပတ်ထားပုံက ခါးအောက်နည်းနည်း လျော့ကာနေသည်။ ရေကူးကန်ဆီသို့ လျှောက် လာနေပုံက မြင့်မားစွင့်ကားနေကာ သူ့အရပ်ကြီးကလည်း အမြင့်ကြီးမို့ ဝံ့ထည်ထင်ရှားလှပေ သည်။

သူ့မျက်နှာဟာ နုတော့ . မနု . ။ သို့သော် ရင့်လည်း မရင့်။ ချောမောလှပမနေသော် လည်း အင်မတန်မှ ကြည့်လို့ကောင်းပေ၏ ။

ထူးခြားတာကတော့ သူ့ရဲ့ ညိုပျော့ပျော့ ဆံပင်များဖြစ်လေသည်။ ကြည့်လိုက်တာနှင့် နူးညံ့ပျော့စင်းမှန်း သိသာစေသော ထိုဆံပင်ညိုများသည် လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်မှာ ဝေ့ဝဲနေသည်။ ဘေးတစ်စောင်းခွဲထားသော ဆံပင်စများက မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ဖွာလွင့်နေသည်။

သူ့အသက်ကို ဆန်းမေ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ သူဟာ ဆန်းမေတို့ အရွယ် လူငယ်လေး မဟုတ်သော်လည်း လူကြီးတော့ မဖြစ်သေး. . ။ ဆန်းမေထက် အများကြီး အသက်ကြီးမည့် သူ တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ဆန်းမေသိသည်။ ရောမ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို မြင့်မားဝံ့ကြွား ပျို ရွယ်ထွားသော ထိုယောက်ျားထံမှ ဆန်းမေ၏ အကြည့်များ မလွဲဖယ်နိုင်သေးချေ။

ဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်း ဗလာခန္ဓာကိုယ်ကို ဆန်းမေ ခိုးကြည့်နေ တာ အမေ သိရင် သတ်များသတ်မလား မသိ. . ။ ဒီလိုလုပ်တာ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ နော်ဟု တွေးကာ ရှက်မဆုံးသော်လည်း မျက်လုံးက မခွာ. . ။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာ ဖိကိုက်ကာ မျက်လွှာလေး ချမိသော်လည်း တစ်ခဏမျှသာ. . ။ ပြီးတော့လည်း ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာကလေး ပြန်ပင့်ကာ မျက်လုံးက သူ့ဆီမှာသာ. . ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရေကူးကန်ဘက်သို့ ပြေးလာသော ဝဝတုတ်တုတ်

ကောင်မလေး တစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကောင်မလေးကတော့ ဆန်းမေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိမည်ထင်ရသည်။ ဟို.. . ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်ရဲ့ နှမလေးဆိုတာများလား.. .။ ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်ကရော ဒီအိမ်ကြီး ပိုင်ရှင် သူဌေးလား.. .။

ဆန်းမေ၏ အကြည့်က ကောင်မလေးဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ကောင်မလေးက တော်တော်လေး ဝသည်။ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးတွေ ဖောင်းပြည့်လှတာကို လည်း မြင်ရသည်။ အသားလေးကတော့ ဖြူဖွေးကာ မျက်နှာလေးကလည်း ပါးအိအိဖောင်း ဖောင်းကြီးကြောင့် ချစ်စဖွယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်.. . သူမပုံစံက အပျိုပေါက်ကလေးပုံစံ မျိုးတော့ မဟုတ်ချေ.. .။ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီတို အကွက်ကျဲကျဲကြီးက ပွပွကားကား။ ရင်ဘတ်မှာ ကာတွန်းရုပ်ကြီးပါသည့် တီရှပ်အပွကြီးက ဖိုသီဖတ်သီ.. .။ ဟိုလူနဲ့ တူတဲ့ ဆံပင် ညိုပျော့ပျော့လေးတွေက ကုပ်ပေါ်မှာ လုံးလုံးဖောင်းဖောင်းလေး ပဲနေကာ ရှေ့ဘက်ကိုတော့ ဖဲပြားအကြီးကြီးပါသည့် ဘီးကုပ်ကလေးဖြင့် ကုပ်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်လာပုံက ကလေး ကြီးလို ခြေဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာဖြင့် ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို စူထော် ထားပုံက တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေသော ပုံစံမျိုးပင်.. .။

ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်က ကောင်မလေးကို မြင်သွားကာ ကောင်မလေးဆီသို့ ဆက် လျှောက်သွားသည်။ ကောင်မလေးအနားရောက်တော့ ကောင်မလေးပခုံးကို တယုတယဆုပ် ကိုင်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားတွေ ပြောနေတာ မြင်ရသည်။ အသံကို မကြားရသော်လည်း ချော့ မော့ပြောဆိုနေမှန်း အဝေးကမြင်ရုံနှင့် သိသာစေသည်။ ခဏနေတော့ ကောင်မလေးက စိတ် ကောက်ပြေသွားပုံဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ရွှင်မြူးခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိပ်ပဲ့အိပ်ပဲ့ဖြင့် ပြေးထွက်သွားပုံကလည်း ကလေးနဲ့ပဲ တူနေသည်။

ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်ကတော့ ရေကူးကန်နားမှာပဲ

ရပ်ကျန်နေခဲ့လေသည်။

ဆန်းမေ၏ အကြည့်ကလေးသည် ထိုကျောက်ဆစ်ရုပ်ထံသို့ပဲ ပြန်လည်ရွှေ့လျားသွားကာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ကလေးဖိုနွေး ခုန်လှုပ်လာရပြန်၏။

ကျောက်ဆစ်ရုပ်က ရေကူးကန်ရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး ရေကူးကန်ကို မျက်နှာမူကာ ဂုပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမူရာအရပ်က ဆန်းမေဘက်မှာပင်။ သူ ရေကူးတော့မလို့ လားဟု ဆန်းမေ တွေးနေတုန်းမှာပဲ သူက ခါးမှာပတ်ထားသည့် တဘက်ဖြူကြီးကို ဖြုတ်ဖယ် လိုက်သောအခါ...

“ဟယ်...”

ဆန်းမေရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ကြယ်တွေလတွေ ပြူးပြက်သွားသလား ထင် လိုက်ရကာ ခြံစည်းရိုးပေါက်မှ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပြန်ခွာလိုက်မိလေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ 'အမလေး' 'အို...ဘယ်လိုကြီးလဲ' 'ရှက်လိုက်တာနော်' 'ငါ့နှယ်...ဘာလို့များ သွားကြည့်မိပါလိမ့်' ဟု မျိုးစုံရေရွတ်မြည်တမ်း ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ် ဖိုလိုက်နေရသည်

ဒီလူကြီးဟာ ရေကူးဘောင်းဘီကို ဒီလောက်သေးသေးလေး ဝတ်ရကောင်းလားဟု တွေးကာ ဒေါသဖြစ်လျက် မျက်လုံးတွေကို တအား မှိတ်ထားမိသော်လည်း ကျစ်လျစ်ဖြောင့်စင်း သော အချိုးကျလှသည့် ပေါင်တံများနှင့် ခြေသလုံးပေါ်က အမွေးကလေးများကိုပင် ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ယောင်နေသည်။

အို...မကြည့်တော့ဘူး၊ ဒီနားကို လာကိုမလာတော့ဘူးဟု တွေးကာ ပါးစပ်က တီးတိုး ရေရွတ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်နားကို ကပ်ထားကာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ကို ဖိ ထားရ၏။

ဆန်းမေသည် ခုံပေါ်က ပြန်ဆင်းဖို့ မေ့နေကာ ဒီအတိုင်းလေးပဲ
မတ်မတ်ဆက်ရပ် လျက် မျက်လုံးကလေးကိုတော့ ဆက်မှိတ်ထားမိ၏။

သို့သော် . . မပြတ်။ စိတ်ကတော့ မပြတ်၊ မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ကောင်းလို့ ၊
ရိုးရိုးသား သားလေး ကြည့်မိတာဟာ အပြစ်မရှိဘူးဟုတော့ ထင်သည်။
ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး မြင်ရလိမ့်မယ် လို့ ကြိုသတင်းရထားလို့ လာစောင့်ကြည့်တာမှ
မဟုတ်ဘဲနော်။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုတာမျိုးလို ဆန်းမေ
ချောင်းကြည့်တဲ့ အချိန်နဲ့ သူရေကူးတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင် သွားလို့ပါနော်. .

ဆန်းမေက ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲကနေ ဆင်ခြေကလေးတွေ ပေးရင်း
မျက်နှာက လေးက ခြံစည်းရိုးပေါက်နားသို့ ကပ်မှန်းမသိ ပြန်ကပ်သွားကာ
မျက်လုံးတွေကို မရတရဲလေး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဆန်းမေရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို မြင်ရပြန်သည်။
သူက သူ့ခါးက ဖယ်ချွတ်လိုက်သည့် တဘက်ဖြူကြီးကို အနားက
ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင် လိုက်ပြီး ရေကျူးကန်ထဲသို့ လှပစွာ
ဒိုက်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်လေသည်။

သူ ဒိုက်ဗင်ထိုးလိုက်သည့်အချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ
ဆန်းမေရပ်နေသည့် ခုံက ယိုင်နဲ့ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဆန်းမေလည်း ခုံပေါ်မှ မလှမပ
ခွေးကျဝက်ကျ ပြုတ်ကျသွားတော့ သည်။

“အမလေး သေပါပြီ၊ နာလိုက်တာနော်၊ ကျွတ်. . .ကျွတ်. . ကျွတ်. . .”

ဆန်းမေသည် တကျွတ်ကျွတ် ညည်းတွားရင်း လဲရာမှ ဖုတ်ဖတ်ခါ
ထရ၏။ ။ ထို့နောက် တစ်ခြမ်းစောင်းနေသော ခါးကို လက်ကလေးဖြင့်
ထောက်ထားကာ ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် အိမ်ဘက်သို့
အားတင်းကာသာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ အဲ့ဒီ ရောမကျောက် ဆစ်ရုပ်ကြီးဟာ
စတွေ့ကတည်းက ဆန်းမေကို ဒဏ်ရာရစေသော လူကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဆန်းမေ . . ခြေထောက်က တော်တော် နာနေလား ”

“ဟုတ် . . အမေ၊ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲတာဆိုတော့ ခြေကျင်းဝတ်မှာ ဒဏ်ဖြစ်သွား သလား မသိပါဘူး အမေရယ်”

ဆန်းမေက အမေ့ကို ညာပြောလိုက်မိပြီးမှ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးစိစိကလေး ဖြစ် လာသည်။

“ရော့ . . သမီး ပရပ်ဆီကလေး ပွတ်ထားပါလား၊ မနက်ဖြန်အထိ အနာမသက်သာရင် တော့ ဆေးခန်းသွားပြတာပေါ့”

“မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင်တော့ သက်သာသွားမှာပါ အမေ၊ ဒဏ်ဖြစ်ရုံပဲဆိုတော့ အရိုး တွေ ဘာတွေထိ မထိလောက်ပါဘူး”

ဆန်းမေသည် အမေလှမ်းပေးသည့် ပရပ်ဆီဘူးပြားပြားလေးကို လှမ်းယူပြီး ခြေကျင်း ဝတ်ကို ပရပ်ဆီဖြင့် လိမ်ရင်း ပြန်ပြောမိသည်။

အမေက ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လေးတစ်ထည်ကို ကျောက်လေးတွေ တပ်ပေးနေရင်းက . . .

“အမေ သတင်းတစ်ခုကြားလာတယ် ဆန်းမေ . . .”

“ဘာသတင်းလဲ အမေ . . .”

“သတင်းကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါ သမီးရယ်၊ ဟိုဘက်ခြံက သူဌေးနှမလေးဟာ ဉာဏ်ရည်မမီရှာဘူးတဲ့ကွယ် . . .”

“ဘယ်လိုဉာဏ်ရည်မမီတာလဲ အမေ . . .”

“သူ့ညဏ်က အသက်ထက်နိမ့်နေတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား၊

သူ့အသက်ကသာ သမီးနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိနေတာ၊ သူ့အသိစိတ်ကတော့ ဂ
နှစ်သမီးလောက်ပဲ ရှိတာတဲ့၊ သူဌေးကိုမွေးပြီး ၁၄ နှစ်လောက်ကြာမှ မွေးလာတဲ့
ကလေးတဲ့။ သူတို့အမေ အသက်ကြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရသွားတဲ့ကလေးလို့
ပြောတာပဲ...”

“ဒီနေ့ဆိုင်ကို သူဌေးကတော် လာရင်းပြောသွားတာလေ၊ အမေတို့ခြံရှင်
သူဌေးကတော် မသိင်္ဂီနဲ့ ဟိုဘက်ခြံက သူဌေးနဲ့က အရင်ကတည်းက
မိတ်ဆွေတွေတဲ့၊ အင်း ... ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူတွေဆိုပေမယ့်လည်း
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြီးဖြစ်ရတော့ စိတ်ဆင်းရဲကြမှာပေါ့လေ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ
တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ လိုအပ်ချက် ရှိတတ်တာပဲနော်၊
အကုန်ပြည့်စုံတဲ့ဘဝဆိုတာ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့...”

“အဲဒီ သူဌေးခမျာလည်း သူ့ညီမလေးက ဒီလိုဖြစ်နေတော့
စိတ်ဆင်းရဲရှာမှာပဲနော် အမေ...”

“ညီမလေးကို ငဲ့ပြီး ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတာလို့တော့ ကြားတာပဲ၊
မိသားစုထဲ ဒီလို တစ်ယောက်ရှိတော့ စိတ်ဆင်းရဲရှာမှာပေါ့လေ...”

ဆန်းမေက အမေ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီလိုဆို ကျောက်ဆစ်ရုပ်ခမျာ သနားစရာပေါ့...။
အညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ကလေးတွေ တူညီသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်
သူဌေးမောင်နှမပဲ ဖြစ်မှာသေချာပါသည်။

“သမီး ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ...”

“ချောင်း... အဲ... ဟိုဟာ စာကျက်နေတာ အမေ...”

“အေး... အေး... စာတော့ ကြိုးစားနော် သမီး၊ စာမေးပွဲလည်း နီးပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ...”

“အမေ မရှိတဲ့အချိန်ဆို ခြံတံခါးကို သေချာပိတ်ပြီး နေ၊

သမီးကျောင်းဖွင့်ရက်ဆို သမီးလည်းကျောင်သွား၊ အမေလည်း အလုပ်သွားဆိုတော့ သမီးအတွက် နောက်ဆန်မငင် ရဘူး၊ သမီး ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မဖြောင့်ဘူး၊ နောက်ဆို သမီး... ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လုပ်စရာအလုပ်လေးတွေ အိမ်သယ်လာပြီး အိမ်မှာပဲ လုပ်မလား လို့ စဉ်းစားထားတယ်...”

“နောက်ဆန် မငင်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ ဆန်းမေလည်း

ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ ဆန်းမေ အေးအေးဆေးဆေး စာကျက်နေတာပါ”

အမေ့ကို ပြောသာပြောရ၊ တကယ်တမ်းတော့ ဆန်းမေ

စာလည်းကျက်လို့မရ...။ ပါးစပ်က စာရွတ်ရင်းနဲ့လည်း မျက်စိထဲမှာ ဂေမကျောက်ရုပ်က လာလာပြီး ပေါ်နေတော့ တာကိုး...။

“ဟိုဘက်ခြံနဲ့ ခြားထားတဲ့ ခြံစည်းရိုးက ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးဆိုတော့

အုတ်တံတိုင်း လောက်တော့ မလုံခြုံဘူးပေါ့၊ အမေတို့ ခြံပိုင်ရှင်သူဌေးကလည်း သူပိုင်တဲ့ ခြံကြီးကို နှစ်ခြံ တစ်ခြံ သဘောမျိုး ထားထားလို့သာ ဒီနှစ်ခြံကြီးကို အုတ်တံတိုင်းနဲ့ မကာသေးတာ၊ ခု ဟိုဘက်ခြံက ပိုင်ရှင်သီးသန့်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ သူတို့ခြံစည်းရိုးကို ဖျက်ပြီး အုတ်တံတိုင်း ပြန်ကာ မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်...ဘာလို့ကာမှာလဲ၊ ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးလေးက

ဒီလောက်လှတာကို...”

“သူတို့ခြံဆိုတော့ သူတို့သဘောပေါ့ သမီးရယ်...”

ဆန်းမေက ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးကလေးကို နှမြောတသစွာ ပြောမိသည်။

ဒီစည်းရိုးကလေး ထဲမှာ ဆန်းမေရဲ့ လှိုဏ်းချက်တွေ ရှိပါသည်။ ဒီစည်းရိုးရဲ့ အမြင့်တစ်နေရာမှာ ဆန်းမေရဲ့ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးရှိပြီး ဒီစည်းရိုးရဲ့

အောက်ခြေတစ်နေရာမှာ တစ်ဖက်ခြံသို့ လေးဖက် ထောက်ပြီး ကူးသွားလို့ရတဲ့
ခွေးတိုးပေါက်လေးတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

“သူဌေး နှမလေးက သမီးဆန်းမေနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့
သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ရရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲနော် အမေ၊ ဉာဏ်ရည်မမီလည်း
ဘာဖြစ်လဲနော်၊ အဖော်ရရင်ပြီးတာပဲ...”

“ငါ့သမီးလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒါပဲ၊ အဲ့ဒီလောက်တောင်ပဲ
အဖော်မင်ရသလားဟယ်.”

“ပျင်းတာကိုး အမေရဲ့၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ကျောင်းက
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွေ့ရ တော့ ပိုတောင်ပျင်းသေး၊ သမီးသူငယ်ချင်း သော်တာ့
အိမ်နဲ့လည်း မနီး၊ အနီးအနားမှာလည်း ပေါင်းစရာလူ မရှိ...”

တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးလည်းဖြစ် နေရသော နေရာကလည်း
အဖော်မဲ့သော နေရာမျိုးမို့ သမီးကလေး ခေတ်ဆန်းမေက ခုလိုမျိုး မကြာခဏ
အဖော်ကို တတ်တတ်သည်ပင်။

ဒေါ်မေမေခင်က သမီးရဲ့ ချစ်စဖွယ် ပုံစံလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း
ပြုံးမိသည်။

ကိုယ့်မျက်စိထဲတော့ ကလေးပဲလို့ ထင်မိသေးတဲ့ သမီးကလေး
ခေတ်ဆန်းမေဟာ ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ အဂုပ်ကလေး သိသာစွာ
ရှည်ထွက်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်လေး လည်း ပြည့်တင်းလှပလာခဲ့ပါသည်။ ပခုံးနား
မေ့ကန်တေ့ကန်မှာ ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ကော့ပျံ့ပျံ့ လေး ဖြစ်နေသော ဆံပင်ပုံစံလေးနဲ့
သမီးရဲ့ ဘဲဥပုံ မျက်နှာလုံးလုံးလေးက အလွန်ပဲ လိုက် ဖက်ပါသည်။

သမီးရဲ့ အသားအရေက ခရင်(မ်) ကာလာကလေးလို့ပဲ ပြောရမလား
မသိ၊ ကိတ်မုန့် တွေရဲ့အပေါ်ယံမှာ ဖြူးထားအုပ်ထားတတ်တဲ့
ချို(စ်)အမျှင်ကလေးတွေရဲ့ အရောင်ပဲလို့ ပြောရ မလား...။ ဖြူသော်လည်း

ဖွယ်တယ်တယ်ကြီး ဖြူစုတ်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အဝါသွေးကလေး ဖောက်သည့် ချစ်ထောပတ်ခဲလို ကာလာမျိုးကလေး...။

သမီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်ခုံးမွေးလေးနှစ်ခုဟာ လက်ဖျားကလေးတွေမှာ ကော်သုတ် ပြီး စုကာစုကာ ကိုင်၍ ပုံချထားသလိုမျိုး မျက်ခုံးရိုးပေါ်မှာ ထူထူမဲမဲ အစုအခဲကလေး ဖြစ်နေ သည်။ သမီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးဟာလည်း လက်ဖျားကလေးတွေနဲ့ စုဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ချင်စရာ စုစုဖူးဖူး နီနီထွေးထွေးကလေး ဖြစ်နေသည်။ စင်းလုံးသော နှာခေါင်းကလေးက ကျစ်လျစ် ထင်ရှားလှကာ မျက်သားပြာပြာနဲ့ မျက်ဝန်းညိုကလေးကလည်း စင်ကြယ်တောက်ပ လှပေ သည်။

သွယ်မျောလှပသည့် ခြေတံလက်တံကလေးများကလည်း သန့်ပြန့်လှပလေရာ သမီးရဲ့ အသွေးအမွေးကလေးဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ကလေး လင်းလက်တောက်ပလှသည်ဟု ဒေါ်ထွေးက မြင်သည်။

ကလေးစိတ် မကုန်သေးချိန်မို့ ပြင်တတ်ဆင်တတ်နေတတ်ထိုင်တတ် မရှိသေးတာ ကြောင့်သာ ရှိရင်းစွဲအလှကလေးက ပေါ်လွင်သင့်သလောက် မပေါ်လွင်သေးတာပင်။

ဒီလို အသွေးအမွေးနဲ့ မိန်းကလေးဟာ တစ်နေ့သောအခါမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဆင့်မြင့် မြင့်လေး နေခွင့်ရမှာပါဟု ဒေါ်ထွေးက ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားပါသည်။

အပျိုပီပီကလေး ဖြစ်လာသော သမီးကလေးဟာ အပျိုပီသစွာ အိုင်တင်ထုတ်တတ် ခြင်းလည်းမရှိ။ လှချင် ပချင်စိတ်ကလေးလည်း မပြင်းပြရှာသေး...။ သွက်သွက်လက်လက် ရှိပေမယ့် အရိုးခံစိတ်ကလေးနှင့် ကလေးလည်း ဆန်နေသေးသည်။

“သမီးပျင်းနေရင် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကာတွန်းကလေး
ဝတ္ထုကလေး ငှားဖတ်နေ ပေါ့ သမီးရဲ့ . ။ မကေသီဆီမှာလည်း ခေတ်ပေါ်မဂ္ဂဇင်းတွေ
ရှိတယ် ၊ သမီးဖတ်ချင်ရင် အမေ ငှားလာပေးမယ်လေ၊ ခုတော့ စာမေးပွဲ
နီးပြီဆိုတော့ မဖတ်သေးနဲ့ဦး ၊ ကျောင်းပိတ်မှ အမေ ငှားခဲ့မယ်”

ဒေါ်မေခင်တို့အလုပ်ရှင် ဒီဇိုင်းနာ မကေသီတို့
လက်ဆောင်လာလာပေးကြသည့် မဂ္ဂဇင်း တွေကို မြင်ဖူးတာမို့ ဒေါ်မေခင်က
ပြောမိသည်။

“ကဲ... ကဲ... အမေ စကားများတာနဲ့ ငါ့သမီးကျောင်းပျက်နေဦးမယ်၊
မနက်လည်း ကျောင်းသွားရဦးမှာ မဟုတ်လား... ကျက်... ကျက်၊ အမေလည်း
ဒါလေးလုပ်ပြီးရင် ကြယ်သီး တပ်စရာ အင်္ကျီ လေးတွေ ဆက်တပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်.
.”

“ဒါဆို အမေ အကြာကြီး ထိုင်နေရဦးမှာပေါ့နော် ...”

“အေးလေ ...”

“အဟဲ ... ဒါဆို ဒါလေး ဖင်ခုထိုင်ထားပေးနော် အမေ”

သမီးက သူ့ကျောင်းစိမ်းလုံချည် အခေါက်လေးကို ဒေါ်မေခင်
တင်ပါးအောက်သို့ အ တင်းတွန်းထည့်လိုက်တာမို့ ဒေါ်မေခင်က လန့်ဖျပ်
ဖင်ကြွမိကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဆန်းမေရယ် ... အမေ ညည်းလုံချည်ကို
ဖင်ခုထိုင်ထားလည်း မီးပူတိုက်သလောက်တော့ ဘယ်ပြန့်ပါ့မလဲ၊
အမေအလုပ်ကလေးတွေ ပြီးရင် မီးပူတိုက်ပေး မှာပေါ့ဟယ်”

“အမေပဲ အမြဲ မီးပူတိုက်ပေးနေတော့ ဆန်းမေ ငရဲကြီးမှာပေါ့ ...”

“ငါမတိုက်တော့ ဘယ်သူတိုက်မလဲ၊ ညည်းက

ဓာတ်လိုက်ခံရပြီးကတည်းက မီးလန့် နေတဲ့ဟာကိုအေ ...”

ဒေါ်မေခင်က သမီးရဲ့ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်ကလေးကို ပြန်ဆွဲထုတ်ရင်း ပြောမိသည်။

သမီး အသက် ၈ နှစ်လောက်တုန်းက ရေစိုလက်နဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူကြိုးကို သွားကိုင်မိသ ဖြင့် အကြီးမကျယ် ဓာတ်လိုက်ခံခဲ့ရဘူးပါသည်။ အဲ့ဒီ အချိန်ကတည်းက သမီးဟာ ဒရိုင်ယာ ကလွဲရင် မီးပူ၊ မီးဖို၊ လျှပ်စစ်ပေါင်းအိုး စတဲ့ ... လျှပ်စစ်ပစ္စည်း တော်တော်များများကို မကိုင်ရဲ တော့တာပင် ...။
ထိုပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်းလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်တုန်ရင်း ကာမျက်နှာဖြူ စုပ်လာတတ်ခဲ့တာ ကြာပြီမို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စအဝဝကို သမီး မတို့ မထိစေရပဲ ဒေါ်မေခင်ကသာ လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ကန်တော့နော် ... အမေ”

ဆန်းမေက အမေ့ခါးကို လှမ်းဖက်ရင်း ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့လေး ပြောလိုက်တော့ အမေက ဆန်း မေကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်ရင်း ...

“ညည်း ငရဲကြီးမှာ ကြောက်နေတာမဟုတ်လား၊ ကြောက်မနေနဲ့၊ အမေ ဗွေမယူရင် ညည်းငရဲကြီးဘူးလို့သာမှတ်ထား ...”

“ဟုတ် ...”

ဆန်းမေက အမေ့ပခုံးကို ခေါင်နှင့် တစ်ချက်ခွေလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက် သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ကာ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် စာဆက်ရွတ်လိုက် သည်။

သို့သော် ဆန်းမေ ရွတ်သော စာက တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်ဆို ဆန်းမေ စိတ်ကလည်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက်

ဖြစ်နေခဲ့တာကိုး ...နော်။

*

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာတော့ ဆန်းမေသည်
စွန့်စားခန်းလေးတစ်ခုကို အစ ပြုခဲ့မိလေသည်။

အဲဒီနေ့က ဆန်းမေ ကျောင်းပိတ်ထားပြီး အမေလည်း အလုပ်သွား၏ ။
ဟိုဘက်ခြံကြီး ကို ချောင်းကြည့်တော့လည်း လူသူရှင်းလင်း
တိတ်ဆိတ်နေတာကိုသာ မြင်ရလေသည်။

ဆန်းမေသည် ကြောက်သော်လည်း အရဲစွန့်ကာ ဆန်းမေတစ်ဦးတည်းပဲ
သိသည့် လျှို့ဝှက် ခွေတိုးပေါက်ကလေးမှ ခွေးကလေးလို လေးဘက်တွားကာ
တစ်ဖက်ခြံသို့ တိုးဝင် လိုက်ပါသည်။

ရေကူးကန်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ လူသူ မမြင်ရ။ ခြံထဲမှာလည်း
ဘယ်သူမှရှိမနေ တာမို့ ဆန်းမေအားတက်သွားမိသည်။

ဆန်းမေက ရေကူးကန်ဘက်သို့ တစ်လှစ်လှစ် ပြေးလာသည်။

ပြာလဲ့ ကြည်လင်သော ရေကူးကန်ကြီးကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရတာ မို့
ရင်တွေခုန် ကာ ပျော်ရွှင်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားသည်။

ဆန်းမေက ဖိနပ်လေးကိုချွတ်ပြီး လက်မှာကိုင်ကာ ရေကူးကန်ဘေးက
ကျောက်ပြား လေးတွေပေါ်ကို ခြေဖျားကလေးဖြင့် ထိတွေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အိုး ... အေးစက်နေတာပဲ ...ဟိဟိ ...”

ကျောက်ပြားရဲ့ အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကို ဆန်းမေက

သဘောကျသွားသည်။ ဆန်းမေသည် ဖိနပ်ကလေးကို တစ်ဖက်ကကိုင်၊ တစ်ဖက်က ဆန်းမေရဲ့ ဘောင်ဘီရှည်ပွပွ လေးကို ပေါင်နားမှ အသာမ၍ အေးစက်သော ကျောက်ပြားတွေပေါ်ကို ခြေဖဝါးလေးဖြင့် ဖွဖွ ထိနင်းကာ ရေကြည်ပြာလဲ့ကလေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကာ လျှောက်လာသည်။

ကန်စပ်မှာရပ်၍ ရေကူးကန်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်မိတော့ ဆန်းမေရဲ့ အရိပ်ကလေး ထင်နေ တာကို မြင်ရသည်။

ဆန်းမေက ရေကန်စပ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ဆန်းမေရဲ့ စပန့်ဘောင်းဘီရှည်အပွလေးကို ဒူးနာအထိ လိပ်ခေါက်တင်လိုက်သည်။ ဖိနပ်ကလေးကိုတော့ ဆန်းမေဘေးနားမှာ ချထားသည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်လေး နှစ်ဖက်ကို ရေကူးကန်ထဲသို့ နှစ်စိမ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အား ... အေးလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ ...”

ဆန်းမေက ရေကူးကန်ထဲသို့ ခြေထောက်လေး နှစ်စိမ်ထားရသည့် အရသာကို သ ဘောတွေ့ အနောခွေ့ကာနေသည်။ ထိုခြေထောက်လေး နှစ်ဖက်ကို ရေထဲမှာ ရှေ့နောက်ရွေ့ လျားကစားကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ရေတွေ တဖွားဖွား စင်ထွက်လာတာကိုလည်း သဘောကျနှစ် ခြိုက်နေမိသည်။

ဆန်းမေက ခါးကလေးကိုင်းကာ ရေထဲသို့ လက်ဖဝါးလေး တစ်ဖက် နှစ်လိုက်ပြန် သည်။ အေးစိမ့်သော ရေ၏ အထိအတွေ့ကို သဘောကျကာ လက်ကလေးကို လှုပ်ရှား၍ ရေ စက်ရေမွှားတွေ လွင့်စင်လာအောင် ကစားနေလိုက်မိသည်။

ဆန်းမေ ရောက်နေတဲ့ ခြံဟာ သူများခြံပါလားဆိုတာ ဆန်းမေ မေ့သွားသည်။ ဒါဟာ သူများ ရေကူးကန်ပါလား၊ ဆန်းမေက ခိုးဝင်ပြီး ခိုးဆော့နေတာပါလားဆိုတာကိုလည်း သတိမ ရဘဲ ခြေလှုပ် လက်လှုပ်ကစားရင်း

ရေစက် ရေမွှားတွေ လွင့်စင်ပဲပျံနေတာကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရင်း တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆန်းမေအနီးသို့ ခြေတစ်စုံ ရပ်တန့်လာခဲ့ကာ ...

“မင်း ... ဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အမေ ...”

ဆန်းမေသည် အနီးကပ် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ဆတ်ခနဲ မော့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဆန်းမေ မြင်လိုက်ရတာ ဟာ အပေါ်ပိုင်း

ဗလာနှင့်ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ် ...။ ဆန်းမေ သည် အသံကြောင့်လည်းလန့်၊ လူကြောင့်လည်း လန့်၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းလန့်၍ လိပ်ပြာနှစ်ထပ် ကွမ်း လွင့်သွားသည်။

မလွင့်ခံနိုင်ရိုးလား ...။ အဲ့ဒီ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ဟာလည်း အပေါ်ပိုင်း ဗလာဖြင့် ခါးမှာ တဘက်ပတ်လျက်သာ ...။ ဒီတစ်ခါ တွေ့ရပုံက အနီးကပ်ကြီး။ ဘယ်လို ကံတရားကြောင့်များ ကိုယ်လုံးတီးဘဝနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့နေရတာ ပါလိမ့်နော် ...။

ဆန်းမေသည် သူ့ကို ဆက်ကြည့်မနေရဲတော့ဘဲ ကတုန်ကယင်ကြီး မျက်လွှာချကာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“မင်း ... ဘယ်က အလေးမလဲ၊ ဒီကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ ...”

သူက ဆန်းမေရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မေးလိုက်တာမို့ ဆန်းမေ လိပ်ပြာသုံးထပ်ကွမ်း လွင့်ချင်လာသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... သူ့တဘက်ကြီးကဖြင့် မြမှန်းမမြ မှန်း မသိ ...။

“ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ”

“ဟို ...ဟို ...ဆန်းမေက ဟိုဘက်ခြံကပါ၊ ရေ...ရေကူကန်ကြီးက လှလို့

လာ... လာ...လာ...ဆော့မိတာပါ”

“ဪ ... ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးကြားက တိုးလာတာထင်တယ်၊
အဲ့ဒီစည်းရိုးလည်း မြန်မြန် ပြင်ခတ်မှပါပဲ၊ နောက်ကို ပိုင်ရှင်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ
သူများခြံထဲ ခိုးမဝင်ရဘူး ကြားလား ကောင်မလေး ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကဲ ...ကဲ ...သွားတော့၊ ငါ ရေကူးမလို့...”

သူက ရေကူးမလို့ဆိုပြီး သူ့ခါးက တဘက်စပေါ်လက်တင်လိုက်ချိန်မှာ
ဆန်းမေ လိပ် ပြာ လေးထပ်ကွမ်း မလွင့်ခင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ချာခနဲ
လှည့်ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

“ဟေ့...ဖိနပ်ကျန်ခဲ့တယ်”

သူ့အသံကြောင့် ဆန်းမေက တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကို
လုံးဝမ ကြည့်ဘဲ စောင်းငမ်း စောင်းငမ်းလေး ပြန်လှည့်လာကာ ဖိနပ်လေးကို
အမြန်ကောက်ပြီး ခြံ စည်းရိုးအပေါက်ဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလေး
ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆန်းမေ လက်ဖျားခြေဖျားကလေးတွေ
အေးစက်တုန်ယင်နေသည်။

“ကြောက်ပါပြီနော် ...”

အဲ့ဒီခြံဘက်ကို နောက်တစ်ခါ မသွားရဲတော့ပါဘူး။

အခန်း(၂)

မနက်ခင်း၏ နွေးဖျော့သော နေရောင်ခြည်ကလေးသည် ဆန်းမေတို့ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ဝင်းဝင်းဝါဝါ လင်းဖြာလာသည်။

ညက အမေ မီးပူတိုက်ပေးထားသည့် ကျောင်းစိမ်းလုံချည်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖြူလေး ဝတ်ထားသော ဆန်းမေးနေရောင်ခြည်အောက်မှာ လန်းဆန်းစွာ ရပ်နေသည်။

ထောပတ်ရောင် အသားပေါ်မှာ သနပ်ခါးသွားပွတ်တံ ခြစ်ရာကလေးတွေ အစင်း အစင်းထင် နေသော မျက်နှာကလေးက လန်းဆန်းပျိုမြစ်နေသည်။ ဘဝမှာ ဘဝစိတ်ဒဏ်ရာမှ မရခဲ့ဖူးတာမို့ ဆန်းမေရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေက ကြည်လင်တောက်ပသေးသည်။ ပခုံးထောက်၍ ကော့ပျံနေသော ဆံပင်တလေးတွေ ပေါ်မှာ နေရောင်ခြည်လေး ဖြာကျနေပြီး ဆန်းမေရဲ့ မျက်နှာလေးက နေရောင်ခြည်လေး ဖြာကျနေပြီး ဆန်းမေရဲ့ မျက်နှာလေးက နွေး ထွေးဝင်းဖန့်နေပါသည်။

“ကလင်... ကလင်...”

“အမေရေ... သွားကြရအောင်လေ...”

ဆန်းမေက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်ရင် ဘဲလံသံကလေးပေး၍ အမေ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ လမ်းထိပ်ရှိဘတ်စ်ကားဂိတ်ထိ အမေ့ကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်း၍ ပို့ပေးနေကျ မို့ပင်။

အမေက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ...

“ဆန်းမေရေ... သွားနှင့်တော့၊ အမေ မလိုက်သေးဘူး”

“ဘာလို့လဲ အမေ...”

“မကေသီ သွားခိုင်းထားလို့ အင်္ကျီ ကိုယ်တိုင်းယူဖို့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်စရာရှိလို့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က နေ့လယ်မှဆိုတော့ ဒီအချိန် အိမ်ကထွက်ရင် အရမ်းစောနေမှာမို့လို့ သမီးရဲ့...”

“ဒါဆို သမီး သွားတော့မယ်နော် အမေ”

“အေး... အေး၊ စက်ဘီးကို သတိထားနင်းနော် သမီး။ ဒီအချိန် ရုံးသွား၊ ကျောင်းသွား ကားတွေများတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ နင်း”

“ဟုတ်...”

အမေက ဘယ်တော့မှ မရိုးသော မှာနေကျ စကားလေးကို မှာသည်။ ဆန်းမေကလည်း ဟုတ် နေကျအတိုင်း ဟုတ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးကလေး နင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျောမှာလွယ်ပိုးကာ စက်ဘီး နင်းလာရင်း ဆန်းမေ ခြေထောက် တွေက သွက်သထက် သွက်လာသည်။ စက်ဘီးနင်းရင် သွက်သွက်လေး နင်းရမှ ကျေနပ် တတ် တာဟာလည်း ဆန်းမေအကျင့်မို့ အမေ ဘယ်လိုမှာမှာ ဆန်းမေရဲ့ အကျင့်ကို မပြင် နိုင်။

နေရောင်အောက်မှာ ဆန်းမေရဲ့ ဆံပင်ကော့ကော့လေးတွေဟာ လေအရှိန်ကြောင့် ကော့ပျံလွင့်ဖွာနေသည်။ ဆန်းမေက ကွေ့ကောက်နိမ့်မြင့်များသည့် ရွှေတောင်ကြား လမ်း အတိုင်း သွက်သွက်ကလေး နင်းရင်း ချွေးတောင်စို့ ထွက်လာပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရှေ့လမ်းအကွေ့လေးဆီမှ အရှိန်ဖြင့်ချိုးကွေ့လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် ဆန်းမေက စက်ဘီးကို လမ်းဘေးဆွဲကာ ကပျာကယာ

ကွေ့အရှောင်မှာအရှိန်ပျက် ယိမ်းယိုင် လဲပြိုသွားလေသည်။

ကားက ဆန်းမေကိုဥပေက္ခာတော့ ပြုမသွား...။ ကားအမည်းကြီးဟာ နောက်ပြန်ဆုတ် ကာရပ်လိုက်သည်။ ဆန်းမေက အီးအဲညည်းကာ ပြန်ထနေဆဲ ကားရှေ့ခန်းတံခန်းတစ်ဖက် ဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပါသည်။

ဆန်းမေမှာ ထိုသူကို သေချာမကြည့်နိုင်အားသေးဘဲ ကိုယ့်စက်ဘီးကိုယ့် ပြန်ဆွဲထူနေ ရဆဲ ...

“ကျောင်းသူလေး မင်းကို တိုက်မိသွားလား...”

ဟင်း...ဒီအသံ ကြားဖူးသလိုပါလား။

ဆန်းမေက ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားကာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်...ဟုတ်ပ။ သူ့ပဲ။ ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်ပဲ။ သို့သော် ...

ဒီတစ်ခါတော့ အဝတ် အစားအပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။

သူဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီရှည် အစိမ်းပုပ်ရောင်ဟာ ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆိုတာ မသိသော်လည်း သူနဲ့ တော်တော်လေး ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုရသည်။

အရမ်းအကျပ်ကြီး မဟုတ်တဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကုတ်အင်္ကျီ ကာကီရောင်အောက်မှာ ခံဝတ်ထားတာက ဂျပ်အင်္ကျီ မဟုတ်ဘဲ လည်ပင်းခပ်ကျယ်ကျယ် တီရှပ်ဖြစ်နေတာမို့ သူ့ စတိုင်လ်က လူကြီးမဆန်ဘဲ ဒီဇိုင်းသွက်သွက်လေးတော့ ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင် ညိုပျော့တွေကို နောက်မှာ စုစည်းထားပေမယ့် ရှေ့ဆံပင်စ တချို့လွတ်ထွက်ကာ မျက်နှာပေါ်ပဲကျ အုပ်ဆိုင်း နေပုံကလည်း တစ်မျိုးကလေး အရိုင်းဆန်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပါသည်။

အင်း...ဒီလို အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနဲ့ ဆိုတော့ ဆန်းမေ ကြည့်ရဲတာပေါ့...။

“ဪ...မင်းကိုး”

သူက ဆန်းမေကို မှတ်မိသွားသည်။

“မင်းကို တိုက်မိသွားသေးလား”

“ဟို...မတိုက်...မတိုက်မိပါဘူး၊ ဆန်းမေဘာသာ လန့်ပြီး
ရှောင်လိုက်တာပါ”

“ဟိုမှာ ထမင်းဘူး လွင့်ကျနေတယ်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

“နေ...နေ...ကိုယ် ကောက်လိုက်မယ်”

သူက လမ်းအနိမ့်ပိုင်းဘက်ထိ လွင့်ကျနေသော ထမင်းဘူးကို
သွားကောက်ယူကာ ဆန်းမေရဲ့ စက်ဘီးရှေ့ခြင်း ကလေးထဲသို့
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“မင်း ဒီလမ်းအတိုင်းလာတာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“လမ်းမှာ ငါ့ညီမလေးကို မတွေ့မိဘူးလား”

“ရှင်...”

“ဪ...ဆောရီး ကိုယ့်ညီမလေးဆိုတာက မင်းအရွယ်လောက်ပဲ၊
ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံ က မင်းလို အပျိုအရွယ်ပုံမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကြီးလိုပဲ၊
ဝလည်း ဝတယ်၊ အသားဖြူ တယ်၊ အရပ် ဒီလောက်လောက်၊ ဆံပင်
ဒီလောက်လောက်၊ ဘောင်းဘီတို အပြာကွက်နဲ့ တီရှပ်အဝါ တောက်တောက်
ဝတ်ထားတယ်”

သူက သူ့လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ကာ ဆန်းမေရဲ့ အရပ်လောက်

မရှိတတ်ရှိတတ်လေး ညွှန်ပြ၏။ သူ့လည်ကုပ်ပေါ်လက်ဖဝါးစောင်းဖြင့် ထိကာ ဆံပင်အတိုအရှည်ကို ပြ၏။

“ညီမလေး ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ သူကတစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ကလူတွေ မသိအောင် ထွက်ထွက်သွားတတ်လို့၊ ဒီနားမှာပဲ မျက်စိလည်ပြီး ပြန်မလာတတ်မှာစိုးလို့ လိုက်ရှာနေတာ..”

သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံမို့ ဆန်းမေက စာနာသွားမိကာ...

“လမ်းမှာတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဟို...ဆန်းမေ ကူရှာပေးရမလားဟင်...”

“မင်းက ကျောင်းသွား ရမှာပဲ၊ နေပါစေတော့၊ ဟော...ညီမလေး...”

“ကိုကို...”

သူက ဆန်းမေရဲ့နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်ချိန်မှာ နောက်ဘက်ဆီမှာ ခေါ်သံကိုပါကြားလိုက်ရသည်။ ဆန်းမေ လှည့်ကြည့်မိတော့ ဆန်းမေ ချောင်းကြည့်တဲ့နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ဝဝ ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက ပြုံးရွှင်ရယ်မောကာ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း 'ကိုကို...ကိုကို ' ဟု အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်ရင်း အိပ်အိပ်လေး ပြေးလာနေသည်။ ထို့နောက် သူ့အစ်ကိုကို အရှိန်ဖြင့် ပြေးဖက်လိုက်တာ မို့ သူ့အစ်ကိုကို အရှိန်ဖြင့် ပြေးဖက်လိုက်တာမို့ သူ့အစ်ကိုခမျာ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွား ရပါ သည်။ ကောင်မလေး အမူအရာက ရယ်စရာကောင်းပေးမယ့် ဆန်းမေ မရယ်ရက်ပါ။ သူတို့ မောင်နှမကို သနား ကရုဏာသက်သာစွာ ကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

ကျောက်ဆစ်ရပ်က သူ့ညီမလေးကို ပြန်ပွေ့ဖက် ထားလိုက်ရင်း...

“ညီမလေးက ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေရတာ လဲ၊ ကိုကိုဖြင့်

စိတ်ပူလိုက်ရတာ ကြာလှပြီ၊ အိမ်ကလူတွေကို မပြောဘဲ အပြင်ထွက်မသွားရဘူးလို့ ကိုကို ပြောထားတယ်လေ။”

“အဟီး..ဟီး..ဘောလုံးရောင်းတဲ့ စက်ဘီးနောက်ကို သုသု လိုက်သွားတာ ၊ ဘောလုံးတွေက အရမ်းလှတာပဲ၊ အရုပ်ပုံဘောလုံးတွေလေ၊ ပါးစပ်နဲ့ ဖူးဖူးဆို မှုတ်ပြီးရောင်း ရတာ ။ စက်ဘီးမှာ ဘောလုံးတွေ ချိတ်ထားတာ အများကြီးပဲ၊ ခစ်.. ..ခစ် .. သုသု အရမ်း သဘောကျတာပဲ၊ အခုကြောင့် အဲစက်ဘီးနောက်ကို လိုက်ကြည့်နေတာ...”

“ညီမလေး အဲဒါမျိုး ဘောလုံးကြိုက်ရင် ကိုကိုကို ပြောလေ၊ ကိုကို ဝယ်ပေးမှာပေါ့ မပြောမဆို လိုက်မသွားရဘူး”

“သုသုက စက်ဘီးမှာ အများကြီးချိတ်ထားတာကို ကြိုက်တာ၊ ကိုကိုက စက်ဘီးမှာ ချိတ်ပေးမှာမို့လို့လား၊ ဟင်...ဟိုမှာ စက်ဘီးမှာ ချိတ်ပေးမှာမို့လို့လား၊ ဟင်...ဟိုမှာ စက်ဘီး၊ သုသု စက်ဘီးစီးမယ် ၊ သုသု စက်ဘီးစီးချင်တယ်”

ကောင်မလေးက ဆန်းမေရဲ့ စက်ဘီးကို မြင်သွားကာ လက်ညှိုးထိုး၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာလေသည်။

“သူက ကျောင်းသားရဦးမှာ ညီမလေးရဲ့ ၊ သူ့စက်ဘီးကို ညီမလေး စီးနေရင် သူ ကျောင်းနောက်ကျမှာပေါ့။ နောက်မှ စီးနော် ၊ ကိုကို စက်ဘီး ဝယ်ပေးမယ်နော်...”

“ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း..ခုစီးမယ်..ခုစီးမယ်..အီးဟီး ခုစီးမှာပါဆို...”

ကောင်မလေးက ဆန်းမေစက်ဘီးကို ပြေးဆွဲထားလိုက်ပြီး မြေပြင်ကို ခြေဆောင့်ကာ အော်ငိုလိုက်တာမို့ ဆန်းမေက သနားသွားမိကာ...

“စီးချင် စီးလေ၊ လာ..လာ...”

ဟု ခေါ်လိုက်တော့မှ ကောင်မလေးက မငိုတိတ်သွားကာ...

“စီးမယ်...စီးမယ်...၊ ခစ်ခစ်...ခု စီးမယ်...”

ဟု ပြောဆိုရယ်မောကာ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်ခွတက်လိုက်ပါသည်။
သို့သော်... သူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း သူမနိုင်၊ ဆန်းမေကလည်း သူ့ကိုမနိုင်ဖြစ်ကာ
စက်ဘီးရော လူပါ လဲပြို သွားသည်။

ကျောက်ဆစ်ရပ်က သူ့ညီမလေးနှင့် စက်ဘီးကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“မင်း ကျောင်းနောက်ကျနေမှာပေါ့၊ သွားတော့... ရတယ်၊ သုသုက
ဒီလိုပဲ...၊ ချော့ မော့ထားလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...ရဘူး၊ ချော့နဲ့၊ စက်ဘီးစီးမှာပဲ ခုစီးမှာပဲ”

ကလေးကြီးလို စူပုပ်ဆောင့်အောင့်နေသော သူ့ညီမလေးကို ဆန်းမေက
ပြုံးကြည့်မိရင်း

“သူစီးချင်တာ စီးပါစေ၊ ဆန်းမေ ဒီနေ့ အိမ်ကစောထွက်လာတာ၊
နည်းနည်းတော့ အချိန်ဂုပါတယ်၊ သူ့ကိုစက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး အိမ်အထိ
လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“မင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်နင်းနိုင်လို့လား”

“နိုင်ပါတယ်၊ ဆန်းမေ အမေ့ကို တင်နင်းနေကျပါ၊ အမေလည်း ဝတာပဲ၊
လာ... သုသု နောက်ကတက်လိုက်”

“အေးပါ...တကယ်ပါ...”

“သုသု ခွစီးမှာ...”

“ခွတော့ မစီးနဲ့လေ...”

“ဟင့်အင်း... စီးမှာပဲ၊ ခွစီးမှာပဲ...”

“ကဲ...ကဲ... စီး...စီး...”

သုသုက စက်ဘီး ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ခွစီးထိုင်လိုက်သည်။ ဆန်းမေမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်မနင်းထိန်း မတ်ရင်းစက်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် နင်းလာရသည်။ အမလေး သက်တော့ မသက်သာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ထွက်ကာ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကလည်း ခါယမ်းနေသည်။ လမ်းမှာ လူတွေ့ရင် ဝေးဝေးကပင် အသံပေး၍ ရှောင်ရှားစေရသည်။

“ဘေးကို...ဘေးကို”

“ကလင်...ကလင်”

“ခစ်...ခစ်...ပျော်စရာကြီး၊ဘေးကို...ဘေးကို”

သုသုက ပျော်မဆုံး မော်မဆုံးဖြစ်နေသလောက် ဆန်းမေမှာတော့ အသက်ထွက် မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်က ဆန်းမေတို့နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကားမောင်း လိုက်လာသည်။

ခြံဝရောက်တော့ သုသုက ကျေနပ်သွားကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ဟဲ...ကျေးဇူးပဲ”

“ဖြန်း...”

“အမေ့...”

“ခစ်...ခစ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ဆန်းမေတင်ပါးကို ဖြန်းခနဲ အရိုက်ခံ လိုက်ရတာ မို့ ဆန်းမေမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းတိုကာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိဘဲ ပါးစပ်ကလေးတွေ ရဲတွတ် လာသည်။ သုသုကတော့ ဆန်းမေကို ရိုက်လိုက်ရတာ မို့ ပျော်ရွှင်သွားကာ တခစ်ခစ် ရယ်မော ရင်း ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာနေသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလည်း ထို မြင်ကွင်းကို သေချာပေါက် မြင်မှာမို့

ဆန်းမေ ရှက်လှပါသည်။ တစ်စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ရှေ့မှာ တင်ပါးကို အရိုက်ခံရတာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲနော်...

ဆန်းမေက မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ၊ သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ စက်ဘီး လေးကို ကပျာကယာ တွန်းကာခြံရှေ့မှာ ထွက်လိုက်တော့ သူက ဆန်းမေရှေ့မှာ မားမားရပ် လာသည်။

“ညီမလေး ကိုယ်စား ဆောရီးပါ ဆန်းမေ...”

ဟင်...ဒီလူကြီးကလည်း အရိပ်အကဲ မသိလိုက်တာ။ ဆန်းမေ ရှက်နေပါတယ်ဆိုမှ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲကို ဘာလို့ သူက လာတောင်းပန်နေရတာ လဲ၊ သူရိုက်တာလည်း မဟုတ်။ အို...ဆန်းမေ ဘာတွေ တွေးနေမိပါလိမ့်။

“သူက ကလေးလိုပဲဆိုတော့ အမှားအမှန် မဝေခွဲတတ်လို့ပါ။ ဒီလိုပဲ အမြဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်တယ်လေ...”

သူ့ညီမလေးကို 'ပုံမှန်မဟုတ်ရှာ' ဟု မသုံးနှုန်းရက်လို့ ထင်ပါရဲ့ 'ကလေးလိုပဲ' ဟုသာ သက်သက်ညှာညှာလေး သုံးနှုန်းရှာပါသည်။

“ရ...ရပါတယ်၊ ဆန်းမေ သွားတော့မယ်”

ဆန်းမေက သူ့ကိုရှောင်ကာ စက်ဘီးလေးကို ကွေ့တွန်းလိုက်သည်။ သူက ဆန်းမေ စက်ဘီးကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ်... မပို့ပါနဲ့”

“မင်း ကျောင်းနောက်ကျနေမှာပေါ့၊ သွား... ကားပေါ်သွားထိုင်နေ၊ စက်ဘီးကို နောက် ဖုံးထဲထည့်ပြီး ယူခဲ့ပေးမယ်”

သူ့အသံက ဩဇာသံအပြည့် ပါတာမို့ ဆန်းမေက လှန့်ရှိန်ကာ

မလွန်ဆန်ရဲဘဲ ကားဆီ သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူဘာမှမပြောလည်း ဆန်းမေမှာ သူ့ကိုမြင်ယုံနှင့် အလိုလို လန့်ရှိန် နေမိတော့တာလေ...

သူက ဆန်းမေရဲ့ စက်ဘီးလေးကို မယူလိုက်ပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားဘေးဘက်သို့ လျှောက်လာကာ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်း..

“တက်...”

ဟု ပြောတာမို့ ဆန်းမေလည်း ဘာမှ ဆင်ခြေပေး မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက် သည်။

သူက တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကားမောင်းလာတာမို့ ဆန်းမေကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ နောက်ဘက်ကနေ ဘေးတစ်စောင်း မြင်နေရသော သူ့မျက်နှာကို မသိမ သာလေး လှမ်းကြည့်မိတော့ နှာတံမြင့်မြင့်ထင်းထင်းကို သတိထားမိသည်။ နှာတံကတော့ ချွန် နေတာပင်...။ ထိုနှာတံချွန်ချွန်က တော်တော်လေး ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းနှင့်၊ မေး ရိုးပေါ်က ရိတ်သင်ပြီးစ အမွှေးစိမ်းစိမ်းရှိန်းရှိန်းလေးတွေက လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် ရေချိုးပြီးစ လူတစ်ယောက်လို လန်းဆန်းသည့်အသွင်မျိုးလေး...။ ဟင်...တော်ပါ...ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ...။

ဆန်းမေသည် ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် တရားကလေးဖြင့်ကာ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ သို့သော်.. မကြာမီ နောက်ကြည့်မှန်ကလေးဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ခိုးလေး ဂျောက်သွားခိုက်မှာ သူလှမ်းကြည့်တာနှင့် ဆုံရသည်။

“ကျောင်းက ဒီလမ်းထိပ်က ကျောင်းပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

ဆန်းမေက မျက်လွှာကလေးချင်း ဖြေလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိရင်ဘတ်မှာ ပွေ့ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကြိတ်၍ ပွတ်ချေနေမိသည်။

“မင်းနာမည်က ဆန်းမေ နော်”

“ခေတ်ဆန်းမေပါ”

“တို့နာမည်က ကျော်ဝီရ၊ ညီမလေးက သုသုကျော်”

“ဟုတ်. .”

“မင်းက ဆယ်တန်းလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“စာမေးပွဲနီးပြီပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“စာကြိုးစားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဆန်းမေက ဟုတ်ကဲ့က လွဲရင် ဘာမှမဖြေတတ်။ သူက မသိမသာပြုံးကာ ဆက်မမေး တော့. . ။

သူ့ကားထဲမှာ ထိုင်လိုက်လာရသော ဆန်းမေမှာတော့ အသက်ရှုမဝသလို ခံစားနေရ သည်။ သူ့မျက်နှာထားဟာ အရှိန်အဝါ အဟန့်အတား ကြီးလှသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့ကိုမြင်ရုံ နှင့် ဆန်းမေမှာ အနေကြုံရ၊ ရင်ခုန်ရ၊ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ရသည်။ သူနဲ့ နီးကပ် သွားတိုင်း လန့်လန့်သွားရသည်။ ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းလှတဲ့ သူ့ကို ဘာကြောင့် လန့်မိသလဲ ဆိုတာတော့ ဆန်းမေလည်း ရှင်းမပြတတ်ပါ။

ဆန်းမေ တစ်ခါမှ မစီးဖူးသော ငြိမ့်ညောင်းအိစက်သည့် ကားထဲမှာ
မွှေးရနံ့တစ်မျိုး လည်း ရှိနေသည်။ ရေမွှေးနံ့လည်း မဟုတ်၊ ရေချိုးဆပ်ပြာနံ့လို
လတ်ဆတ်ရှိန်းမြဲသည့် အနံ့တစ်မျိုးဟာ ကားထဲမှာ ဝေ့ကာဝဲကာ ဖြင့် ဆန်းမေကို
ကလူကျီစယ်နေသလိုပင်။ ကုတ်အင်္ကျီ လက်ကို
တံတောင်ကွေးနားမရောက်တေ့ကုန်ထိ ခေါက်ပင့်တင်ထားတာမို့ ကား
စတီယာရင်ပေါ်တင် ထားသည့် သူ့လက်ဖျံနှင့် လက်ချောင်းကလေးတွေပေါ်က
အမွှေးကလေး တွေကိုပင် ဆန်းမေ လှမ်းမြင်နေရသည်။ တမင်
ရည်ရွယ်စူးစိုက်မကြည့်သော်လည်း သူ့အလို လို အကြည့်ရောက်သွားတာတော့
ဆန်းမေလည်း မတတ်နိုင်။

ဆန်းမေ စိတ်တွေ ရင်ခုန်ထွေပြား နေချိန်မှာပဲ ကျောင်းရှေ့သို့
ရောက်လာသည်။

သူ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ ဆန်းမေက ကားပေါ်က
လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။

သူကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ကားနောက်ဖုံးထဲက
စက်ဘီးလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဆန်းမေရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆန်းမေကို
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ကူညီတာ ကျေးဇူးပဲ ကျောင်းသူလေး ၊ သွားတော့မယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဦး..”

“ဦး” ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်လေးဟာ တမင်မရည်ရွယ်ဘဲ သူ့အလိုလို
နှုတ်ခမ်းဖျားသို့ ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဦး ကားမောင်းထွက်သွားတော့ ဆန်းမေက ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းလေး ကိုယ်
လက်ချောင်းက လေးတွေဖြင့် ထိတွေ့ရင်း 'ဦး' ဟု တီးတိုးကလေး
ခေါ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး..”

မပြောလိုက်မိသော စကားလေးကို တီးတိုး ရေရွတ်ရင်း ဆန်းမေက စက်ဘီးလေးကို တွန်းကာ ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ လှမ်းဝင်လိုက်မိပါသည်။

*

“ဆန်းမေရေ.. အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ သွားကြည့်လိုက်ပါဦး .
.”

“ဟုတ်.. အမေ .”

အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးလေးကို ပြောင်လက်လာအောင် တိုက်ချွတ်နေသော ဆန်းမေက ဖုန်ပေနေသော လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီမှာ ဘတ်ဘတ်ဆို ပြန်ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆန်းမေ အိမ်မှာ နေရင်းဝန်သည့် အပွင့်ကား ကား စပန့်သား ဘောင်းဘီပွများကို အမေက 'တရုတ်မဘောင်းဘီ' ဟု အမည်ပေးထားပေ မယ့် ဆန်းမေက ထိုတရုတ်မ ဘောင်းဘီပွနှင့် ဈေးပေါပေါ တီရှပ်လက်တို ကိုယ်ကျပ်လေး တွေကို အိမ်မှာနေရင်း ဝတ်နေကျပင်။

ဆန်းမေ ခြံတံခါးနားရောက်တော့ ခြံပြင်မှာ ရပ်နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာလည်း ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်ခြင်း ကိုင်ထားသည်။ ပလတ်စတစ် အကြည်ကလေး အုပ်ထားသည့် ထိုခြင်းထဲမှာ မုန့်ပုံးတွေ အိုဗာတင်း ပုလင်းတွေ သစ်သီးတွေ အပြည့်ထည့်ထားသည်။ ဆန်းမေတို့ ခြံတံခါးကသံတံခါးမို့ သံတိုင်တွေ ခြားသော်

လည်း တစ်ယောက်ကို တယောက် သေချာမြင်ရသည်။

ဆန်းမေက အဒေါ်ကြီးကို သစ်ခွပန်းဝယ်သူပဲဟု ထင်မိကာ...

“ပန်းဝယ်ချင်လို့လား အန်တီ..”

“သမီးက ခေတ်ဆန်းမေလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“အန်တီက ဟိုဘက်ခြံကပါ။ သမီးအမေက ရှိလား”

“ရှိပါတယ်...”

“အန်တီက သမီးနဲ့ရော သမီးအမေနဲ့ပါ တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ။ ခြံထဲကို ဝင်ပါ ရစေကွယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝင်ပါ..အန်တီ”

ဆန်းမေက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ရင်ကလေးခုန်ကာ နေသည်။

ဟိုဘက်ခြံက အန်တီကြီး က ဆန်းမေတို့ သားအမိကို ဘာလို့လာတွေ့ရတာ လဲ..။ ဆန်းမေ မစဉ်းစားတတ်ပါ။

ဆန်းမေ အန်တီကြီးကို ခြံထဲသို့ ခေါ်လာပြီး အမေ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် သစ်ခွစင်ဘက် သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အမေ.. ဧည့်သည်”

“သစ်ခွပန်း ဝယ်သူလား သမီး”

အမေက သစ်ခွပန်းကလေးကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်နေရင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ မေး သည်။

“ဟို ဘက်ခြံကတဲ့အမေ...”

ဆန်းမေ အဖြေကြောင့် အမေက လှည့်ကြည့်လာသည်။ အန်တီကြီးက အမေ့ကိုပြုံးပြ ရင်း . .

“ညီမရေ အစ်မက ဟိုဘက်ခြံကပါ။ ညီမကို ခွင့်တောင်းစရာလေးရှိလို့ လာခဲ့တာပါ. .”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါရှင်. . အိမ်ထဲဝင်ပါ. . .”

“သစ်ခွခြံလေးက အေးနေတာပဲနော်၊ သစ်ခွပန်းတွေလည်း လှလိုက်တာ၊ ဒီခုမှာပဲ ထိုင်စကားပြောကြမယ်လေ ညီမသမီးလေးလည်း လာထိုင်လေ. . .”

အန်တီကြီးက နွေးထွေးရင်းနှီးစွာ ပြောပြီး သစ်ခွစင်အောက်က ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင် လိုက်တာမို့ ဆန်းမေတို့ သားအမိလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝါးခုံကလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ အန်တီကြီးက ကြိမ်ခြင်းကို ဝါးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ဆန်းမေကတော့ ဘာကိစ္စလဲဆိုးတာ သိချင်လှပြီ။

အန်တီကြီးက အမေ့ကို စကားစတင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အစ်မက ညီမရဲ့ သမီး ခေတ်ဆန်းမေလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခွင့်တောင်းစရာလေးရှိလို့ လာခဲ့တာပါကွယ်”

ဆန်းမေ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ အမေကလည်း မေးခွန်းထုတ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဆန်းမေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုတလောက အစ်မတို့အိမ်က သမီးလေး သုသုကျော်နဲ့ ဒီက သမီးလေး ခေတ်ဆန်းမေနဲ့ လမ်းမှာဆုံကြတယ်တဲ့”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးကျောင်းသွားရင်း ဆုံကြတဲ့ အကြောင်း ပြောပြထားပါတယ်”

အမေ့ကို ဆန်းမေ ပြောပြထားတာမို့ အမေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး

ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

အန်တီကြီးက ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရင်း...

“အဲဒီ နေ့ကတည်းက သုသုက အိမ်မှာ တဂျီဂျီ ပူဆာနေလို့ လာခဲ့ရတာ ပါကွယ်၊ သုသု က ခေတ်ဆန်းမေလေးကို ခင်သွားရှာတယ်ထင်ပါတယ်၊ သုသုမှာက ကစားဖော်ရယ်လို့လည်း မရှိဘူးလေ...။ အဲဒီ နေ့ ပြန်ဂျောက်ကတည်းက ဆန်းမေနဲ့ ဆော့မယ်၊ ဆန်းမေကို ခေါ်ပေးဆိုပြီး အော်အော်ငိုနေတော့တာပါ၊ ဆန်းမေက သူ့ကိုစက်ဘီးပေါ်တင်နင်းတယ်တဲ့၊ ဆန်းမေနဲ့ စက်ဘီးစီးမယ်တဲ့ တဂျီဂျီတတွတ်တွတ်ပြောလွန်းတော့ နှမကိုချစ်တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း မနေသာတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ အစ်မကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ”

အမေက ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြီးလိုက်ရင်...

“အိမ်က သမီးကလေးညည်း တစ်ယောက်တည်း သမားမို့ အဖော်ရှာနေတဲ့သူပါပဲ မမရယ်၊ အဲဒီဘက်ခြံကို မမတို့ ပြောင်းမလာခင်ကတည်းက ဘယ်လိုလူတွေများ ပြောင်းလာမလဲ ဆိုပြီး သူ့မှာ တဖွဖွပြောရင်း စိတ်ဝင်စားရတာ အမောပါ၊ အဲဒီဘက်မှာ ရေကူးကန်လုပ်လိုက်တော့ လည်း သူ့မှာ ရေကူးချင်လို့ဆိုပြီး တဖွဖွပြောပြောနေတာ...”

“အို... ရေကတော့ အကြိုက်ကူး၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဟာ၊ သမီးလေးသာ အိမ်လိုက်လည်ရင် သုသုကလည်း အဖော်ရလို့ အရမ်းပျော်ရှာမှာ၊ သုသုကို ဒီခေါ်မလာတာက ညီမတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ သုသု အနေအထားလေးကိုလည်း သမီး ဆန်းမေ သိမှာပါ၊ သူက စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို သောင်းကျန်းဂျီကျတတ်လို့ ဘယ်ကိုမှ ပေးမလွှတ်ရဲဘူးလေ၊ သမီးဆန်းမေကို အန်တီတို့ အိမ်ဘက် လိုက်လည်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါ တယ်ကွယ်...”

“မေတ္တာရပ်ခံစရာ မလိုပါဘူး မမရယ်၊ သူတို့ချင်းအဖော်ရမယ့်

ကိစ္စပဲဟာ...။ မဟုတ်ဘူးလား . သမီး.. ”

ဒေါ်မေခင်က ဆန်းမေကို ကြည့်ကာ

ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလှမ်းပြောလိုက်သည်။ အဲဒီ ဘက်ခြံ ကို သမီးစိတ်ဝင်စားတာ..
သမီးအဖော်လိုချင်တာကို သိတာမို့ ခုလိုမျိုး လာအပြောခံရတာ ကိုပဲ
နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ရသည်။ ဒီခြံမှာနေခွင့်ရလို့ နေလာတဲ့ကာလတစ်လျှောက်လုံး
ဘယ်အိမ်နီး နားချင်း သူဌေးကမှ ခုလိုအရေးတယူ လာမပြောဖူး.. အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ဖူးတာမို့ ဒေါ်မေ ခင် က ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရသည်။ ဟိုသူဌေး နှမကလေး
ဉာဏ်ရည်မီတာ မမီတာ အသာထား လို့ သမီးလေး စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဟိုဘက်ခြံထဲ
ဝင်ခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါသည်။ ရွယ်တူတန်းတူလို ပေါင်းမရလည်း
အဖော်ကလေးတော့ ရသွားမှာပါလေဟု စိတ်ဖြေရသည်။

ဆန်းမေကတော့ အမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြမိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့
ဝမ်းသာရမလို ဝမ်း နည်းရမလို မအီမလည်လေး ဖြစ်နေရသည်။ တွေးမိရင်
တင်ပါးကလေးတောင် စပ်လာသည်။ ဆန်းမေ တင်ပါးကို မထင်ရင်မထင်သလို
လစ်ရင်လစ်သလို ဂျိုက်နေရင် အခက်သားလား.. ။ အဖော်သူငယ်ချင်းလေး
လိုချင်တာမှန်ပေမယ့် သုသုဟာ ကိုယ့်နဲ့တန်းတူ သူငယ်ချင်းလို
ပေါင်းလို့ရမယ့်သူလည်း မဟုတ်။ ဆန်းမေကို အမျိုးမျိုး ဂျီကျူဆာ
နှိပ်စက်နေတော့မှာမို့ ဆန်းမေဘက်ကသာ သူ့ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံရတော့မည့်
သဘောမှာ ရှိသည်။ သို့သော် ဆန်းမေဘက်က သုသုကို မပေါင်းချင်ပါဘူးဟု
ငြင်းဖို့ကျတော့လည်း ရက်စက်ရာကျနေသည်။ သုသုအပေါ်
သနားစိတ်ကလေးလည်း ဖြစ်မိတာမို့ ဆန်းမေဘက်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံရုံသာ
ရှိတော့သည်။

“မမနာမည်က ဒေါ်တင်တင်ထွေးပါကွယ် ၊ မောင်ကျော်ဝီရရဲ့
အဘိုးရှိစဉ်ကတည်းက သူတို့မောင်နှမကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပါ။
မမက သူတို့နဲ့ဆို အဒေါ် နှစ်ဝမ်းကွဲ လောက် တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

အရင်းအချာလိုပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ ပါ။ ကျော်ဝီရတို့ မောင်နှမ သိပ်ချစ်ကြတာလေ...။ သုသု ငယ်ငယ်လေးမှာပဲ မိဘတွေ ဆုံးကုန်ကြတော့တာ သုသုလေးကို ဝီရကပဲ အမေလို အဖေလို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတာ ၊ သူတို့ အဘိုးက အရမ်း ချမ်းသာတော့ ငွေရေးကြေးရေးက မပူရဘူးဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမနာမည်က ...”

“မေခင်ပါ မမ...”

အမေနဲ့ အန်တီက စကားစမြည် ပြောဆိုလေပေးဖြောင့်နေသည်။ အန်တီက ပြန်ခါနီး တော့ ကြိမ်ခြင်းကို လက်ကလေးဖြင့် တွန်းလိုက်ရင်း...

“အိမ်လည် လက်ဆောင်လေးပါကွယ် လက်ခံပါနော်...”

“အို...နေပါစေ မမရယ်၊ ဒါတွေ မလိုပါဘူး”

“ဒါ...မောင်ကျော်ဝီရ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့လက်ဆောင်ပါကွယ်၊ ဒီသမီးလေးအတွက် ဘော်လ်ပင်လေးတွေ ဗလာစာအုပ်လေးတွေပါ ထည့်ပေးလိုက်ပေရဲ့...”

အန်တီကြီးပြောမှ ဆန်းမေက ကြိမ်ခြင်းထဲကို အသေအချာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဟုတ် ပါရဲ့...ကြိမ်ခြင်းရဲ့ တစ်ခြမ်းမှာ ရောင်စုံစာအုပ် အလှကလေးတွေ ..ဘောပဲန်အလှကလေး တွေနဲ့ စာရေးကိရိယာ ထည့်သည့် ကာတွန်းရုပ်ပုံခွက်ကလေးတောင် ပါသေးသည်။ ဟွန်း...လူကို ကလေးပီစိကွေးလေးများ ထင်နေရောသလား ဦးကျော်ဝီရရယ်...။

အမေက အားနာသော လေသံကလေးဖြင့်...

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်...”

“မမကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွယ်၊ ဆန်းမေ သမီး မနက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်ရက် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ်ကျ လာလည်နော်၊ နေ့လယ်စာ

သုသုလေးတို့နဲ့ အတူစားရ အောင် အန်တီထွေး စပါဂူယ် ချက်ပြီးစောင့်နေမယ်နော်၊
ညီမ မေခင်လည်း လာလည်ပါနော်”

“မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျွန်မ အလုပ်သွားရမှာဆိုတော့ နောက်မှပဲ
လာပါ့မယ် မမရယ်၊ ဆန်းမေကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“သမီး ဆန်းမေ လာခဲ့နော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ဆန်းမေက အသာအယာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီကြီးပြန်သွားတော့ ဆန်းမေက အမေ့ပခုံးကို ခေါင်းလေးနှင့်
တိုက်လိုက်ရင်း. . .

“အမေကလည်း ဆန်းမေကို မမေးပဲ ခေါင်းချည်းစွတ်ညိတ်နေတာပဲ. . ”

“ညည်းပဲ အဲဒီ ဘက်ခြံထဲ သွားချင်လှချည့်ဆို. . . ”

“ဒါတော့. . ဒါပေါ့၊ အမေရဲ့ ဒါပေမယ့်. . . ”

“ဒါပေမယ့်. . ဘာဖြစ်လဲ. . . ”

“ရင်တော့ နည်းနည်း တုန်တာပေါ့လို့. . . ”

“ဘာကိုလဲ. . . ”

“ခြံကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း
ခမ်းခမ်းနားနားကြီးဖြစ်နေတော့ ရှိန်တာပေါ့၊ အမေရယ်”

တကယ်တော့ ဆန်းမေ ရင်တုန်တာဟာ အဲဒီ ဘက်အိမ်ကြီးကို
ရှိန်တာမဟုတ်ဘဲ အဲဒီ အိမ်ကလူကြီးကြောင့် ဂင်တုန်ရတယ်ဆိုတာ အမေကတော့
ဘယ်သိပါ့မလဲနော် . . .

အဲဒီညက ကြိမ်ခြင်းကြီးထဲက စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်းလေးတွေကို

တစ်ခုချင်း တယုတယ ကောက်ကိုင်ကြည့်ရင်း ဆန်းမေမျက်နှာလေးက ပြုံးနေခဲ့ရပါသည်။

ဘောလိပ်နဲ့ စာရေးကိရိယာထည့်ဖို့ ဘူးကလေးခွက်ကလေးတွေဟာ အဝါရောင် ပန်းရောင် အပြာဖျော့ရောင်စသဖြင့် အေ့ကလေး...။ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိတဲ့ အဖုံးလှလှ လေးနဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေး၊ အရပ်ခဲဖျက်၊ ချွန်စက်...စသည့်တိုလီမိုလီပစ္စည်းလေးတွေ ကလည်း ချစ်စဖွယ်...။ ဆန်းမေကို ကလေးလို သဘောထားလို့သာ ဒါမျိုးပစ္စည်း အတိုအ ထွာလေးတွေ ရွေးချယ်ရှာဝယ်ပေးလိုက်တာပေါ့...။

ဆန်းမေကို ခေါ်တာတောင် ကျောင်းသူလေး တဲ့။ ကျောင်းသူလေးတော့ ကျောင်းသူ လေးပါပဲ ဦးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကျောင်းသူလေးက ဦးနဲ့တွေ့ရင် မော်လို့တောင် မကြည့်ရဲ... မျက်လုံးချင်းတောင် မဆုံရဲဘဲ ပရမ်းပတာ ရင်တွေ ခုန်နေမိတတ်ပါတယ်...။

*

ခြံဝန်းတံခါးကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆန်းမေသည် ဦးကျော်ဝီရတို့ အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းကပဲ ဘေးတစောင်း မြင်ခဲ့ရသော အိမ်ကြီးကို အနီးကပ်တွေ့ရတော့မှ ဆန်းမေ မြင်ခဲ့ထက်ပိုပြီး လှပခမ်းနားကြောင်း သိရသည်။ သွေးသားရင်းချာ အိမ်သားဆိုလို့ မောင်နှမလေး နှစ်ယောက်၊ အန်တီထွေးနဲ့မှ သုံးယောက်သာရှိသော အိမ်ဆိုတာ ဒီလောက် ကြီးဖို့ လိုလို့လား...။ ကြည့်ရတာ တော့ အိမ်ထဲမှာ ဘောလုံးကွင်းတို့ ဘတ်စ်ကတ်ကွင်းတို့ တောင် လုပ်လို့ ရအောင် ချောင်ချိုကျယ်ဝန်းမည် ထင်သည်။

ခြံထဲသို့ မဝံ့မရဲလေး လျှောက်ဝင်လာရင်း ရေကူးကန်ကို မြင်တော့ ဆန်းမေက ရှက်စ နှိုးလိုလိုဖြစ်ကာ ရေကူးကန်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ပါးကလေးတွေ ထူပူလာသည်။ ဦးကို တွေ့ဖူးထားသည့်နေရာမှိ ဒီရေကူးကန်ကို မြင်တိုင်း ဆန်းမေ ရှက်ရသည် အဲ့ဒီအကြောင်း ပြန် မတွေးချင်၊ အဲ့ဒီမြင်ကွင်းကို ပြန်မမြင်ယောင်ချင်...။

ဆန်းမေသည် ရေကူးကန်ဘက်ကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာကို ၊ တစ်ဖက်သို့ စောင်းငမ်းငမ်းလေး လှည့်ရင်း မြက်ခင်းစိမ်းအလယ်က ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာသည်။ စပန့်ချုံ ဘောင်းဘီအပွင့်ပွပွကားကားလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူရောင်လက် တို ကိုယ်ကျပ်လေးဝတ်ကာ ဆံပင်က ဘေးနှစ်ဖက်ကို အကော့၊ နဖူးပေါ်မှာ ဂွေဆံပင်တိုလေး တွေ တိတိချကာ မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ဟိုဒီ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်ရင်း အိမ်ကြီး ဆီသို့ ဆန်းမေလျှောက်လာသည်။

အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်မိချိန်ထိ အိမ်နားတစ်ဝိုက်မှာ လူသူလေးပါး မမြင်၊ အိမ်ရှေ့မှန်တံခါး ကို မျက်နှာအပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်တော့လည်း ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှ မှရှိမနေ...။ သူများကို အိမ်လည်ခေါ်ထားပြီးတော့ မေ့များနေကြသလားရင်...။

ဆန်းမေသည် ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ကုတ်မီကာ နှိပ်စရာ လူခေါ်ဘဲလ်ကို ရှာနေဆဲ...။

“ကျောင်းသူလေး...”

“ရှင်...”

နောက်နားမှ ကပ်ပြီးပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် ဆန်းမေက လန့်ဖျပ်ထူးမိရင်း နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်မိသည်။ ဆန်းမေ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရတာ က ဦးကျော်ဝီရပင် ဦးကျော်ဝီရမှ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား

သပ်ရပ်တောက်ပြောင်နေသော ဦးကျော်ဝီရ...။ သူဝတ်ထားသော ဂှပ်အင်္ကျီကလေးဟာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ကြွေရောင်တောက်ပဖြူလွှဲနေသည်။ ထိုရှပ်လက်ရှည်ကလေးနဲ့ လည်ပင်းမှာ တပ်ထားသည့် နက်ခံတိုင်အနီသွေး ကလေးကလည်း လိုက်ဖက်ညီစွာ ကြည့်ကောင်းလွန်းသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ကပိုကယို စည်းထားကာ မြင်ခဲ့ရသော ဆံပင်ညိုညိုပျော့တွေကို နောက်သို့ လှန်ပြီးထားသဖြင့် ကျယ်မြင့်တင်း ပြောင်ပြန့်ပြူးသော မဟာနဖူးက ထင်းထင်းပေါ်ကာ ခုံညားသပ်ရပ်သည်။ ပခုံးပေါ်မှာ ကုတ် အင်္ကျီလိုလို အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လွှားတင်ပြီး ရှေ့နားတစ်စကို လက်နားဖြင့် ပြန်ကိုင်ထားကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်နှိုက်ထားသည်။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအမည်းရောင်က ပြောင်လက်နေသော ဦးချွန်ချွန် ရှူးဖိနပ်ပေါ်ပုံအိကျနေသည်။

ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်မတ်ရပ်လျက် ဆန်းမေကို ကြည့်နေပုံက ဝီတိကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်အလား...။ အမလေး ဦးကျော်ဝီရရယ်... တစ်ခါတွေ့တိုင်း တစ်ခါ စတိုင်လ်တစ်မျိုးနဲ့ မြင်ရတာ မရိုးနိုင်လွန်းလို့ ဒီကျောင်းသူလေးမှာတော့ ရင်သပ်ရှုမောပါပဲ...။

“ဦး... အ... ပြင်က ပြန်လာတာလား...”

“ဟုတ်တယ်... ညီမလေးက နေ့လယ်စာ အတူစားချင်တယ်ဆိုလို့ ရုံးကပြန်လာတာ၊ မင်းကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အတူတူ စားကြတာပေါ့၊ လာလေ... အထဲဝင်...”

ဦးက မှန်တံခါးကို လက်ဖြင့် လှမ်းတွန်းပေးထားသည်။ ဆန်းမေကို အရင်ဝင်စေလိုက်သည်။ ဆန်းမေက သူ့လက်အောက်မှ ငုံ့လျှိုကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ဆန်းမေ... လာပြီ... ဆန်းမေ... လာပြီ၊ ဟီးဟီး... ကစားရတော့မယ်၊ ဆန်းမေ... လာ... လာ... မြန်မြန်လာ...”

သုသုက အပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း တဒုန်းဒုန်းပြေးဆင်းလာကာ ဆန်းမေကို အရှိန် ဖြင့် တအားပြေးဖက်လိုက်လေရာ...

“အွတ်...”

ဆန်းမေသည် ရုတ်တရက်မို့ မရှောင်မတိမ်းနိုင်ဘဲ အွတ်ခနဲ အသံမြည်ကာ နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

“ဟာ...ဟေ့...သုသု...အဲ့ဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ...”

နောက်သို့ ပြိုယိုင်လဲတော့မည့်ဆဲဆဲ ဆန်းမေကို ဆန်းမေနောက်မှာ ပါလာသော ဦးက ဆီးဖမ်းထားလိုက်သည်။ ဆန်းမေရဲ့ ကျောပြင်လေးဟာ သူ့ရင်ဘတ်မှာ အိခနဲ ကပ်သွားသည်။ အို...နွေးလိုက်တာ...။

ဆန်းမေသည် ဖျပ်ခနဲ မှင်သက်သာယာသွားပြီး ချက်ချင်း အသိဝင်ရှက်ရွံ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကမန်းကတန်းပြန်မတ်လိုက်ရသည်။

“အဟိ...ခစ်ခစ် ကိုကို ဆန်းမေကို ဖက်တယ်၊ ကိုကို ဆန်းမေကို ဖက်တယ်၊ အန် တီထွေးရေ...ကိုကိုရယ် ဆန်းမေကို ဖက်တယ်...”

“သုသု...အာ...ဒီကောင်မလေး...”

သုသုက တဆွဆွခုန်ကာ အော်ဟစ်နေတာမို့ ဆန်းမေကဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တစ် ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်ရွံ့ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကြိတ်ကိုက်လိုက်ရင်း မျက်ရည်ကလေး တွေ ဝဲလာသည်။ ခုန ဦးရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားလို့ ရှက်ရတာ ကတစ်မျိုး၊ အခု ရှက်ရတာ က တစ်မျိုး၊ ခုချက်ချင်းသာ ပြန်လှည့်ပြေးလိုက်ချင်တော့တာပင်။

ဦးကျော်ဝီရက သုသုကို လှမ်းဆွဲဖက်ကာ သုသုပါးစပ်လေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် လှမ်းပိတ် ရင်း ...

“ဟိတ် ...ရွတ် ...ညီမလေး ဒီလို လျှောက်မအော်ရဘူးလေ၊ ဆန်းမေကို

ညီမလေး တ အားပြေးဖက်တွန်းလိုက်လို့ လဲကျမှာစိုးလို့ ကိုကိုက
ဖမ်းထိန်းပေးထားတာလေ။ တမင်ဖက် တာမဟုတ်ဘူးလေ ...။ ညီမလေး
ဒီလိုလျှောက်အော်နေရင် ဆန်းမေက ညီမလေးနဲ့ လာမ ဆော့ဘဲနေလိမ့်မယ်”

သုသုက မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့်ငြိမ်သွားပြီးမှ ခိခနဲ
တစ်ချက်ရယ်လိုက် ရင်း...

“တမင် ဖက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင် ကိုကို ...”

“ဟား ...”

ဦးကျော်ဝီရက စိတ်အိုက်သွားသလို တစ်ချက် အာမေဍိတ်ပြုရင်း
ဆန်းမေကို အားနာ သလို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆန်းမေမှာတော့ ခေါင်းကို ငုံ့သထက်
ငုံ့ထားမိသည်။

“တမင် ဖက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲလို့၊ ကိုကို ဖက်ပြ ...ဖက်ပြ၊
ဆန်းမေကို ကိုကိုဖက်ပြ၊ သုသု ကြည့်ချင်တယ် ...ကိုကို ဖက်ပြ ...”

“သုသု ...ဟာ ...ညီမလေးရာ ခက်တော့ ခက်တာပဲကွယ်”

“ဖက်ပြဆို ...ဖက်ပြ ...”

သုသုက ခြေကိုဆောင့်ကာ တောင်းဆိုနေဆဲ ကယ်တင်ရှင် အန်တီထွေး
ပေါ်လာပါ သည်။

“ဟော ...သမီးလေးရော ...ဝီရရော ရောက်ပြီကိုး၊ လာကြ ...လာကြ၊
ထမင်းပွဲလည်း အ သင့်ပဲ၊ သုသုရေ ... လာထမင်းစားရအောင်၊ သုသုကြိုက်တဲ့
ဟင်းတွေလည်း အများကြီးချက် ထားတယ်၊ စားပြီးမှ ဆန်းမေနဲ့ တူတူဆော့နော် ...”

“သုသုကြိုက်တဲ့ ငါးသလဲထိုးကြော်ကော ပါလား တီတီထွေး”

“ပါတာပေါ့၊ သုသုလေးအတွက် တီတီ အများကြီး ကြော်ထားပါသရှင်၊
ဝီရရေ... လာ၊ ဆန်းမေလည်း လာစားကြရအောင် ...”

သုသုက အစားဘက်ကိုအာရုံလွှဲသွားတာမို့ ဆန်းမေသက်ပြင်းချရသည်။

“ဆန်းမေ ...လာလေ”

သူက ဆန်းမေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါ်သည်။ ဆန်းမေက သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရပါ သည်။

အန်တီထွေးက မှန်နံရံအပြည့် ကာထားသည့် လိုက်ကာစကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တာမို့ ထမင်း စားခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လင်းကျင်းသွားပါသည်။ ထမင်းစားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ အရှေ့နံရံတစ်ခုလုံးကို မှန်ချပ်ဖြင့် ကာရံထားပြီး ထိုမှန်နံရံရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရေတသွင်သွင် စီးကျနေသော ရေတံခွန်လေးနှင့် ရောင်စုံငါးကလေးတွေ ကူးခတ်နေသော ရေကန်ငယ်ကလေးလည်းရှိသည်။ ရေကန်ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ လှပလန်းဆန်းသော အစိမ်းရောင် သစ်ပင်ပန်းပင်ကလေးတွေ ပြွတ်ခဲနေသည်။ ရေကန်နဲ့ အစိမ်းရောင်အပင်တွေရဲ့ တဖက်မှာ စိမ်းမြသော မြက်ခင်းပြင် တပြန့်တပြူး ...။ ဒီလို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဒီလိုရှူခင်းကလေးကို ငေးရင်း စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ စားရတဲ့အရသာဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းမှာပါလိမ့်ဟု ဆန်းမေက စိတ်ကူးယဉ်ဆဲမှာ သုသုက ဆန်းမေရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေအမျိုးစုံ ခပ်ခပ်ထည့် ပေးလိုက်ရင်း...

“ဆန်းမေ အများကြီးစားနော်၊ ကုန်အောင်စား၊ ဆန်းမေကို သုသုက ခင်လို့ကျွေးတာ၊ ကုန်အောင်စားရမယ်နော်”

ထမင်းပန်းကန်ထဲက ဟင်းအပုံလိုက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ဆန်းမေရဲ့ စိတ်ကူးနုလေးတွေ ပျောက်သွားသည်။ ဟင်းတွေကာ ရောရာ။ ဆန်းမေမကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေလည်း ပါ၊ ဆီပြန် ဟင်းတွေပေါ်မှာ ဟင်းချိုအရည်တွေကိုလည်း ခပ်ခပ်ထည့်လိုက်သေးတာ၊ ပြီးတော့ အပေါ်က ငါးပိရည်လည်း ထပ်ဆမ်းပေးလိုက်ပေးတာ၊ ဘုရားသိကြား မပါ။

“သုသု... ညီမလေး ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ ဆန်းမေက သူ့ဘာသာ

သူကြိုက်တာ ထည့်စားမှာပေါ့...”

“သုသု .. ညီမလေး ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ ဆန်းမေ သူ့ဘာသာ ကြိုက်တာ ထည့်စား မှာပေါ့...”

“ဟင့်... သုသုက စားစေချင်လို့ ထည့်ပေးတာပဲဟာ...”

“သမီး ဆန်းမေ၊ အန်တီပန်းကန်အသစ် လဲပေးမယ်နော်”

“လဲနဲ့... လဲနဲ့... ဒါပဲစား၊ သုသုထည့်ပေးတာ၊ ဆန်းမေစားရမယ်၊ ဆန်းမေ စားရမယ်၊ သုသုကို ချစ်ရင် ကုန်အောင်စားရမယ်”

သုသုက သောင်းကျန်းစပြုလာသည်။ သူပြောသလို မလုပ်ရင် ထမင်းပန်းကန် မှောက် မပစ်ဘူး မပြောနိုင်...။

ဆန်းမေသည် တံတွေးလေး မျိုချလိုက်မိရင်း ဖျစ်ညှစ်ပြီးကာ...

“သုသုထည့်ပေးတာ ဆန်းမေ ကြိုက်ပါတယ်၊ သုသုထည့်ပေးတာပဲ ကုန်အောင် စားမယ်နော် သုသုလည်း စားနော် ပြီးရင် အတူကစားကြမယ်နော်”

“ခစ် ... ခစ် ... အာကြောင့် ဆန်းမေကို ချစ်တာ၊ ဆန်းမေက သုသုကို အလိုလိုက်တယ် ၊ တွေ့လား ကိုကို...”

သုသုက ကျေနပ်ပျော်မြူးသွားကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထမင်းထိုင်စားလေသည်။

ဆန်းမေမှာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက

ဟင်းပေါင်းဘတ်လပိုင်လိုက်နေသော ဟင်းရော ရာကို ကြိတ်မှိတ်စားရင်း မှန်နံရံ အပြင်ဘက်က ရေတံခွန် ရှုခင်းအလှကို လည်း မခံ စားနိုင်။

ဦးကျော်ဝီရက ဆန်းမေ မျက်နှာကို စိုးရိမ်သလို အကြည့်ကလေးဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဆန်းမေ ဖြစ်ရဲ့လား...”

“ဖြစ်..ဖြစ်ပါတယ်၊ အဟင်း..ဆန်းမေက အစားကြီးတယ်လေ၊ ဒီလောက်တော့ ကုန် အောင် စားနိုင်ပါတယ်”

ဆန်းမေက မုသားဆိုကာ ဦး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်ပြီး အားရပါးရ စားပြရ သည်။ အားလုံးကုန်အောင် စားပြီးတော့ ဗိုက်ထဲမှာ ပြည့်အင့်ကာ လူက မနေတတ် မထိုင် တတ် မအီမလည်ကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း အပြီးကလေးဖြင့် ဟန်ဆောင်ထားရသည်။

“ဟေး..ကုန်ပြီကွ၊ ဆန်းမေ စားတာ ကုန်ပြီကွ၊ တွေလား ကိုကို ၊ ဆန်းမေက သုသု ကို ချစ်တယ်..တွေ့လား..”

ဆန်းမေ ပြည့်သလောက် သုသုက ပျော်နေသည်။ ဦးကျော်ဝီရက ဆန်းမေကို ကျေးဇူး တင်ကြည့်ကလေးဖြင့် ကြည့်တော့ ဆန်းမေလည်း ပျော်သလိုလိုတော့ အရှိသားပါပဲလေ..။ သူချစ်တဲ့ သူ့ညီမလေး ပျော်လို့ သူလည်း ပျော်တယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ

ထမင်းစားပြီးတော့ ဦးက သူ့အလုပ်ကို ပြန်သွားသည်။

ဆန်းမေကတော့ သုသုနှင့် ကစားရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

အမှန်တကယ်တော့ သုသုနဲ့ ဆန်းမေနဲ့ သုသုဟာ အတူကစားကြတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ သုသုက ဆန်းမေကို သူ့ကစားစရာကလေးလို သဘောထားကာ ကစားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆန်းမေ ..လာ.. အပေါ်ထပ် သွားရအောင်..”

သုသုက သူ့အားကြီးဖြင့် ဆန်းမေလက်ကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်တော့ ဆန်းမေလည်း ဟပ်ထိုးလဲမတတ် ပြေးတက်လိုက်ရပါသည်။

သုသုက အပေါ်ထပ်က အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆန်းမေကို

ခေါ်သွားသည်။

မီးခိုးရောင်မွေးပွကော်ဇော ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသည့်
ထိုအခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တန်ဖိုး ကြီး အကောင်းစား ကစားစရာများစွာက
ဆန်းမေကို ရင်သပ်ရှုမောစေသည်။

ဆန်းမေသည်။ ထိုအခန်းဝမှာ ရပ်တန့်ရင်း အခန်းတွင်းပတ်လည်ကို
ခေါင်းလေးချာချာ လည်ကာ တအံ့တသြကြီး လျှောက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

အခန်းနံရံတွေပေါ်မှာ သူတို့မောင်နှမရဲ့ ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာ
ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သုသု ကလေးဘဝကနေ အခုအချိန်ထိ ရိုက်ကူးထားသော
ခါတ်ပုံပေါင်းများစွာ. .။ အနီးကလေးဖြင့် ထုတ်ထားသော ကလေးပိစီလေးကို
ငုံ့နမ်းနေသော ဦးရဲ့ ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းလှပါ သည်။ သုသု
ပိစီကွေးကလေးတုန်းက ဦးက လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေးပေါ့၊ ပြီးတော့ ဦးက
သုသုကို ကျောပိုးထားသည့်ပုံ၊ သုသုက ဦးရဲ့ လည်ကုပ်ပေါ်ခွစီးပြီး ဦးခေါင်းက
ဆံပင်တွေ ကို တအားဆုပ် ဆွဲထားလို့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေတဲ့ပုံ။ ပြီးတော့ . . သုသု
အရွယ်ရောက်လာချိန် နိုင်ငံခြားမှာ သူတို့မောင်နှမ အတူလည်ပတ်ရင်း
ရိုက်ထားသည့်ပုံများ၊ ကစားကွင်းကြီးထဲမှာ အတူကစားနေပုံများ၊
ရေခဲလျှောစီးနေပုံများ. . .။

ဒီလို ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာက သူတို့မောင်နှမရဲ့ ရင်းနှီးမှုနှင့် ကြီးစွာသော
သံယောဇဉ် ကိုဖော်ပြနေသည်။ ဒီပုံတွေကို ကြည့်ရုံနှင့် သုသုကို ဦးဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ သိမြင်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ . . အခန်းရဲ့ တစ်ဖက်ထောင့်မှာ ချထားသော
မွေးပွရုပ်အပုံကြီးဟာ လူတစ် ရပ်မက. .။ စူပါမတ်ကတ်တွေမှာ ရောင်းဖို့ထားသည့်
အဂ္ဂုပ်တွေတောင် ဒီလောက်မများဘူး ထင်သည်။ အရုပ်တွေ အပြင် စန္ဒရား၊ ဂစ်တာ၊
တယော. . .စသည့် တူရိယာပစ္စည်းများ၊ ရုပ်ပုံ ကားချပ်များ. .။နံရံမှာ ကပ်ထားသည့်

တီဗီအကြီးကြီးနှင့် ကက်ဆက်ကြီးကြီး..။ ကော်ဇော ပေါ်မှာ စီရီရီရီနေသည့် ကာတွန်းရုပ်မျိုးစုံပါ အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့် မွေးပွဲ ဖိနပ်အလှကလေး များ..။

“ဆန်းမေ.. လာလေ ဝင်လေ..။ သုသု အရုပ်တွေ ဆန်းမေလည်း ယူဆော့လေ၊ လာ.. လာ.. ပါဆို..”

သုသုက မွေးပွဲ အရုပ်ဝက်ဝံရုပ်ကြီး အကြီးကြီးကို သွားယူလာကာ ဆန်းမေ ရင်ခွင်ထဲ သို့ တွန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဆန်းမေ ဘဝမှာ ဒီလောက်ကြီးတဲ့အရုပ်မျိုးကြီးကို တစ်ခါမှ မပွေ့ပိုက်ဖူးတာမို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိအိစက်စက် နွေးနေတာလေးကို ဆန်းမေ သဘောကျမိသည်။

ဆန်းမေသည် အရုပ်ကြီးကို ပွေ့ထားရင်း မွေးပွဲ ကော်ဇောကို နင်းကောင်းကောင်းဖြင့် နင်းကာ အခန်းပတ်ပတ်လည်က အရုပ်တွေ ဓါတ်ပုံတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေဆဲ...

“ဆန်းမေ.. လာ.. ကရအောင်”

“ဟင်.. သုသုကလည်း ၊ ဆန်းမေ မကရဲပါဘူး”

“တီဗီဖွင့်ပြီး တီဗီထဲကလို ကမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း.. ဆန်းမေ မကချင်ဘူး..”

“ဟင့်.. ကဂုမယ်၊ ကရမှာပဲ...”

သုသုက တီဗီကို ဖွင့်လိုက်တော့ နိုင်ငံခြားအက အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကနေတာ မြင်ရသည်။ တီဗီသံက ဆူညံနေသလို သုသုအသံကလည်း ဆူညံကျယ်လောင်လာသည်။

“မရဘူး... ခုက ...ခုက..။ သုသုနဲ့ တူတူက...”

“ဆန်းမေ မကတတ်လို့ပါ သုသုရယ်၊ ဒီလို အကမျိုး တစ်ခါမှ

မကဖူးလို့ပါ.. ”

“သုသုလို ကလေး၊ သုသုလို လိုက်ကရင် ရတာ ပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ သုသု အလိုကို လိုက်ရပြန်သည်။ တီဗီထဲက အကအဖွဲ့ ကသလို ခိုး ခိုးဒန့်ဒန့် ကပြရင်း ပျော်သလို စိတ်ညစ်သလိုကြီး ဖြစ်လာသည်။ လက်စသတ်တော့ ဆန်းမေ ဟာ သုသုနဲ့ ကစားနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သုသုကို လိုက်ထိန်းပေးမယ့် အထိန်းတော်လေး ဖြစ် နေရတာ ပါလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။

ဟွန့်.. မျှော်လင့်တာနဲ့တော့ တခြားစီပါလား။ ဆန်းမေမှာတော့ဖြင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းလေးများ ရမလားလို့ မျှော်လင့်လိုက်ရတာ . . .။

ဆန်းမေသည် နည်းနည်း စိတ်ညစ်မိသော်လည်း သုသုကိုတော့ သနားဂရုဏာစိတ်က လေးဖြင့် ငဲ့ညှာချင်မိသားပင်။ ပြီးတော့ သူ့ညီမလေး ပူဆာရင် ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပုံ ရတဲ့ သူ့အစ်ကို ရောမကျောက်ရပ်ကြီးကိုလည်း သနားမိသလိုပင်။

ဆန်းမေသည် ' သနား သည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန် ' ဟူသော စိတ်ဓာတ်လေးဖြင့် သုသု နှင့် အတူက၊ သုသုနှင့်အတူ မွေးပွရပ်တွေနှင့် ပစ်ပေါက်လူးလိမ့်၊ ပြီးတော့ စန္ဒရားကို ပေါက် ကရကီးဖြင့် တီးချင်သလို တီးနေသော သုသုနားမှာ ရပ်ကာ သီချင်းဆိုပေးရသေးသည်။

အပေါ်ထပ်မှာ ကစားလို့ အားရတော့ သုသုက ဆန်းမေလက်ကို ဆွဲကာ.

“ဆန်းမေ ... သုသုကို စက်ဘီးစီး သင်ပေးဦး ၊ သုသုဖို့ ကိုကို စက်ဘီးလှလှလေး ဝယ်ပေးထားတယ် သိလား”

ဟု ပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လာ၊ ခြံထဲဆင်း၊

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း စက်ဘီးစီးသင်၊ ချော်လဲပြီး ဒူးပြတော့ အော်ငို၊
အိမ်ပေါ်ပြန်ချော့ခေါ်လာ၊ အနာဆေးထည့်ပေး၊ ကစားတဲ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့
သုသုက ကော်ဇောပေါ်တုန်းခနဲ ပစ်လဲချကာ..

“ဆန်းမေ သုသုမောပြီ ၊ အိပ်ချင်တယ်”

“သုသု အခန်းထဲ သွားအိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း..ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်...”

“ဒါဆို ခေါင်းအုံးယူပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...မယူနဲ့၊ ဆန်းမေပေါင်ကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်မယ်၊

သုသုမနိုးခင် ဆန်းမေ ပြန်သွားမှာစိုးလို့...”

သုသုက ဆန်းမေကို သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းကာ ဆန်းမေ ပေါင်ပေါ်ကို
ခေါင်းကလေး တင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျသွားလေသည်။

ဆန်းမေသည် သုသုနီးမှာစိုးတာမို့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ထိုင်နေရင်း
နာရီကြည့်မိတော့ ညနေ ၆ နာရီ..။

ဆန်းမေက သက်ပြင်းကလေးချရင်း ကလေးကြီးလို နှုတ်ခမ်းလေး
ထော်လန်ကာ အိပ် မောကျနေသော သုသုမျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ နဖူးပေါ်က
ဆံစကလေးတွေကို ဖယ်ပေး လိုက်မိသည်။

“ဆန်းမေ...”

တံခါးဝဆီက ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် ဆန်းမေလှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးကို
တွေ့သည်။ ဦးတောင်ပြန်လာပြီ။

ဆန်းမေက နှုတ်ခမ်းကလေးပေါ် လက်ညှိုးကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ
ရှူးတိုးတိုး လုပ်လိုက် တော့ ဦးက အသာအယာ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ဆန်းမေတို့ နားသို့
လျှောက်လာသည်။ ဆန်းမေရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ ဆန်းမေက ဦးမျက်နှာကို

ခေါင်းလေးမော့လှန်ကာ မော့ကြည့် ရသည်။ ဦး အရပ်ကြီးက ရှည်မြင့်လှသည်လေ..

.။

ဦးက ဆန်းမေနားမှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သုသု မျက် နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သုသုနဖူးလေးကို စမ်းလိုက်သည်။ အဖေတစ်ယောက်လိုမျိုး ကြင်နာ ယုယစိတ် အပြည့်ရှိသည်။ ဦးမျက်လုံးတွေနှင့် ဦးအမူအရာက ဆန်းမေကို စိတ်လှုပ်ရှားစေ သည်။

“အိပ်သွားတာ ကြာပြီလား..”

ဦး.. လေသံက သူ့ညီမလေး နိုးသွားမှာစိုးတာမို့ တိုးတိုးကလေး ။ ဆန်းမေမျက်နှာနှင့် ဦးမျက်နှာက နီးကပ်လှတာမို့ ဆန်းမေရဲ့ နားသယ်စပ်နား ဆံစကလေးတွေတောင် ဦးပါးစပ် က ထွက်သည့် လေအငွေ့အသက်ကြောင့် နွေးခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ဦးထံက ရေချိုးဆပ် ပြာနံ့လား.. ရေမွှေးနံ့လား.. ကိုယ်နံ့အား မကွဲပြားသည့် အနံ့ရှုတလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း မူးမိုက် ချင်လာတာမို့ ဆန်းမေက ခဏ အသက်အောင့်ထားမိသည်။ သုသုက ဆန်းမေပေါင်ကို ခေါင်း အုံ့ထားသဖြင့် ထပြေးလို့လည်း မရ။ ဦးက ဆန်းမေအနားကို တမင်ကြီး တိုးကပ်လာတာမျိုး လည်း မဟုတ်၊ သူ့ဘာသာ ပုံမှန်အတိုင်းလေး ပြုမူပြောဆိုနေတာမျိုးပင်။

ဆန်းမေမှာတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဦးရဲ့ အသက်ရှူသံလေး ကိုပင်ခံစားမိနေကာ ပရမ်းပတာ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်နေခဲ့ရတာ .. ။ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပါ လားလို့ ဦးကြောင့် စပြီး သိခဲ့ရတာ ပါ။

ဆန်းမေသည် ခေါင်းကလေးကို နောက်သို့ မသိမသာ ယိုင်ထားကာ ခဏကလေး အသက်အောင့်ထားမိသော်လည်း ဆန်းမေရဲ့ အကြည့်တွေက ဦးရဲ့ မျက်နှာမှ မခွာမိ. . ။ အနီးကပ်မြင်နေရတဲ့ သူ့နားသယ်စပ် မေးရိုးတစ်လျှောက်က ရှိန်းမြစိမ်းစိုတဲ့ နေရာကလေးက အလွန်ပဲ ကြည့်လို့ကောင်းလှပါသည်။ ဆန်းမေတို့ကျောင်းက မြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားလေးတွေ ရဲ့

မျက်နှာတော်တော်များများ ကတော့ ဦးလိုမဟုတ်ဘဲ ပြောင်ချောချောလေး တွေက .
..။ ဦး လို ရှိန်းမြ စိမ်းစိုမနေဘူးလေ. . .။

“ဟင်. . .ဆန်းမေ၊ ညီမလေး အိပ်သွားတာ ကြာပြီလား”

ဦးက ထပ်မေးရင်း ဆန်းမေ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ဆန်းမေက
ကယုကယာ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းရင်း တိုးတိုးဖြေရသည်။

“ဟို. . .နည်းနည်းတော့ ကြာနေပြီ”

“ဒါဆို ဆန်းမေ ညောင်းနေရောပေါ့. . .”

“ဟုတ်. . . ဒါပေမယ့် သုသုက သူမနီးခင် မပြန်ရဘူးဆိုလို့. . .”

“သူက တော်တော်နဲ့ နီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးတောင် ချုပ်တော့မှာ၊ အိမ်က
စိတ်ပူနေလိမ့် မယ်.”

ဦးက ဆန်းမေတို့နားက ထသွားပြီး အခန်းထောင့်က
အရုပ်ခေါင်းအုံးကလေးတစ်လုံး သွားယူလာသည်။ ပြီးတော့. . .သုသုခေါင်းကို
အသာအယာ မထားပေးတော့ ဆန်းမေက ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အသာအယာ
ဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။ ဦးက အရုပ်ခေါင်းအုံးလေကို သုသု ခေါင်းအုံးအောက်မှာ
ခုပေးပြီး ထရပ်လိုက်ပါသည်။

ဆန်းမေလည်း မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်
ခြေထောက်ကထုံနေသည် ။ အားတင်း ကာ ရပ်လိုက်တော့
ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လူက ယိုင်ကာ သွားတာမို့ ဦးက ဆန်းမေရဲ့
ပခုံးလေးကို ဖမ်းထိန်းပေးထားလိုက်ပါသည်။

“ခြေထောက် ထုံနေတယ် ထင်တယ်၊ ရရဲ့လား ဆန်းမေ၊
လျှောက်နိုင်ရဲ့လား. . .”

“ဟုတ်. . .ရပါတယ်. . .”

ဆန်းမေက ခန္ဓာကိုယ်ကို သတိထားထိန်းမတ်၍ ရပ်နေလိုက်ပြီးမှ အခန်းပြင်သို့ လျှောက်ထွက်လာသည်။ ဦးက ဆန်းမေ နောက်တစ်ကြိမ် ယိမ်းယိုင်သွားမှာ စိုးရိမ်ပုံဖြင့် ဆန်းမေဘေးမှ ကပ်လိုက်လာသည်။ ဦးပုံစံက လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ကလေးလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ချော်လဲရင် ဖမ်းထိန်းထားပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် နဲ့ တူသည်။

ဦးက ဂရုစိုက်တတ်ပါသည်။ သို့သော် အကြင်နာကြီးသည့် ပုံစံမျိုးတော့မဟုတ်။ ဦးပုံစံ က မာဆတ်ဆတ်လေးဖြစ်နေတတ်သည် ဟု ဆန်းမေထင်သည်။ ဦးရဲ့ ပင်ကိုယ်စတိုင်လ်ကိုက ခပ်မာမာ ခပ်တည်တည် `ဣန္ဒြေကြီးသည့် စတိုင်လ်မျိုး...။ သုသုတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာသာ ဦးက နူးညံ့တတ်ပုံပါပဲ ။

အခန်းပြင်ရောက်တော့ ဦးက ဆန်းမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ဆန်းမေကို ငုံ့ကြည့် သည်။ သူ့အရပ်ကြီးက အမြင့်ကြီး၊ ဆန်းမေ အရပ်ကလေးက ပုပုလေးမို့ ဆန်းမေကလည်း မော့ကြည့်ရပါသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆန်းမေ...”

“ညီမလေးနဲ့ အဖော်လုပ်ပေးရတာ ဆန်းမေလည်း ပင်ပန်းမှာပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဆန်းမေ ၊ နောက်နေ့တွေလည်း အားရင် လာခဲ့ဦးလေ...”

“ဟုတ်...”

“ညီမလေးက ဆန်းမေအပေါ် ဆိုးသလား...”

“ဟုတ်... နည်းနည်း ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်...”

“သည်းခံပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ဆန်းမေ...”

“ဟုတ်... ရပါတယ်၊ အမေ မျှော်နေမှာစိုးလို့ ဆန်းမေ ပြန်တော့မယ်...”

“အိုခေ... အိုခေ...”

ဦး က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်တော့ ဆန်းမေက
လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဪ... ဆန်းမေ... ခဏ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ဆန်းမေက တုံ့ရပ်စဉ် သူက သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲ
လက်နှိုက်လိုက် တော့ ပိုက်ဆံအိတ်အခေါက်လေး ပါလာသည်။ သူက
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်သုံး လေးရွက်ထုတ်ကာ ဆန်းမေထံ
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဆန်းမေ... ရော့... မုန့်ဖိုးယူသွားနော်...”

ဆန်းမေ စိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်ကာ ပါးကလေးတွေ ထူပူသွားပါသည်။
ခံပြင်းတာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလား၊ ရှက်တာလား ကွဲကွဲပြားပြား မသိပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ တုန်ရင်ကာ ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ
မျက်ရည်တွေ ဝဲလာကာ အောက်နှုတ်ခမ်း လေးကို ကိုက်ထားရင်း သူ့ကို ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဆန်းမေ... ယူလေ...”

“ဆန်းမေက ဘာလို့ယူရမှာလဲ...”

ဆန်းမေ အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်မို့ သူက မျက်ခုံပင့်သွားကာ...

“ဆန်းမေ မုန့်ဝယ်စားဖို့... လိုချင်တာ ဝယ်ဖို့ မုန့်ဖိုးပေးတာလေ၊
ကလေးတွေကို ကိုယ် ဒီလိုပေးနေကျမို့လေ...”

“ဆန်းမေ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ခိုင်းတာ
လုပ်မယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး...”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆန်းမေမျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ပေါက်တချို့
လိမ့်ဆင်းလာတာကို သူက အံ့တသြကြည့်လျက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ

ကြောင်နေသည်။ ဆန်းမေက အောက်နှုတ် ခမ်း လေးကို ဖိကိုက်လျက် ဦးကို နာနာကြည်းကြည်း တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျော်ဝီဂက ဆန်းမေရဲ့ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အောက်ထပ်သို့ လိုက်ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

ကောင်မလေးကတော့ ခြံတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားနေပြီ။ ကျော်ဝီရက အိမ်တံခါးဝမှာ တွေ့ရသည့် ဒေါ်ထွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း..

“အန်တီထွေး ဟိုကောင်မလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“မသိဘူးလေ၊ အန်တီထွေးကိုလည်း ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ သုသုနဲ့ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ...”

“သုသုနဲ့က မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရင်း ဖြစ်သွားတာ...”

“မင်းဘာသွားပြောလို့လဲ...”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးတာပါ၊ ညီမလေးနဲ့ ကစားပေးတာလည်း ကျေးဇူး တင်လို့၊ ကလေးလည်း ကလေးမို့လို့...”

“ဪ... မင်းနှယ် ဆန်းမေက ကလေးလားကွယ်၊ သူလည်း အရွယ်ကောက်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးပဲ၊ မင်းက အဲဒီ လိုကြီး မုန့်ဖိုးသွားပေးတော့ ဂှက်သွားရှာမှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ခေါ်ခိုင်းတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတော့ သူလည်း စိတ်ဆိုးမှာပေါ့...”

အန်တီထွေးပြောမှ သူ့အမှားကို သူပြန်မြင်သည်။ သူက ကလေးလေးလိုပဲ သဘော ထားတဲ့ ကလေးမလေးဟာ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့လား...။

သူက ဆန်းမေကို အားနာနေခဲ့မိပါသည်။

အခန်း(၃)

“ဆန်းမေ ခုတလော ခြေငြိမ်နေပါလား၊ ဟိုဘက်ခြံ မသွားဘူးလား”

“မသွားပါဘူး...”

“သမီးပဲ အဲဒီဘက်ခြံ သွားချင်လှချည်ဆို၊ ဟိုက
လာဖိတ်ခေါ်ထားတော့လည်း မသွား တော့ပြန်ဘူးလား...”

“ဖိတ်တိုင်း သွားစရာလား အမေရဲ့...”

“ညည်းပဲ အမျိုးမျိုး...”

အမေက ဆန်းမေကို လှမ်းပြောပြီး ပန်းညှပ်သည့်
ကတ်ကြေးကလေးကိုင်ကာ သစ်ခွခြံ ဘက်သို့ ဆင်းသွားပါသည်။

ဆန်းမေကတော့ စာကြည့်စားပွဲမှာ နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ
ငြိမ်ထိုင်နေပါသည်။

ဆန်းမေ မသွားတာ ဦးကို စိတ်ဆိုးလို့ပေါ့၊ လူကို အဖိုးအခပေးသလိုလို၊
ကလေးမုန့်ဖိုး ပေးသလိုလို... လုပ်တာကို မကြိုက်လို့ပေါ့...

အဲဒီ နေ့အကြောင်း တွေးလိုက်တိုင်း ဆန်းမေ ဝမ်းနည်းရလို့ပေါ့...။

အို... ဒါတွေ မတွေးဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ စာကျက်နေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်လေ...။

ဆန်းမေက ရှေ့မှာ ချထားသည့် စာအုပ်ဆီမှာ အကြည့်ကို
စူးစိုက်ထားသော်လည်း စိတ်အာရုံကတော့ တစ်ဖက်ခြံသို့ ပျံ့လွင့်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ခြံထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေ သော အမေက အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကာ.

..

“သမီးရေ .. ဆန်းမေ...”

“ရှင်...အမေ...”

အမေက အံ့သြအရေးကြီးနေသော ပုံစံလေးဖြင့် ဆန်းမေဆီ
လျှောက်လာရင်း ...

“ဆန်းမေဆီ လျှောက်လာရင်း ...”

“ဆန်းမေ...ဟိုဘက်ခြံက သူဌေးလေး ရောက်နေတယ်”

“ဟင် ...ဘယ် ...ဘယ်မှာလဲ အမေ”

“ဆန်းမေက အံ့သြလန့်ဖျပ် ရင်ခုန်သွားရပါသည်။”

“ခြံထဲမှာ ...ညည်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ညည်း မသွားလို့
လာခေါ်တာလားမသိဘူး၊ ခြံထဲ မှာပဲ ထိုင်ပါ့မယ်ဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေတယ်၊
သွားလိုက်ဦး၊ ကိုယ်တိုင်လာရတာ အားနာစရာ ဟယ် ...”

ဆန်းမေက ပြတင်းပေါက်ကလေးနားသို့ ဖျက်ခနဲ ပြေးကပ်ကာ
သစ်ခွခြံဘက်သို့ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်ခွစင်အောက်မှာ ရပ်နေသော
ဦးကိုတွေ့တော့ ဆန်းမေ အံ့သြရင်ခုန်သွားသည်။ ဆန်းမေက အိမ်ပေါ်မှ
ခပ်သွက်သွက်လေးဆင်းလာပြီး ဦးထိုင်နေသည့် သစ်ခွခြံကလေးဘက်သို့
လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေပေမယ့် သူနဲ့တွေ့ရတော့ လည်း
ပျော်ရွှင်လာရသည်။

ဆန်းမေက သူ့ကျောဘက်မှာ ရပ်တန့်လိုက်ရင် သူ့ကိုဘယ်လို
စခေါ်နှုတ်ဆက်လိုက် ရရင် ကောင်းမလဲဟု ခဏလေး ငြိမ်ကာ စဉ်းစားလိုက်သည်။
ဆန်းမေရပ်နေမိတဲ့နေရာဟာ သူ့ကျောပြင်နဲ့ မနီးလှသော်လည်း သူ့ကျောပြင်ဆီက

နွေးထွေးသည့် အငွေ့အသက်ကလေးက ဆန်းမေထံသို့ ရိုက်ခတ်လာသည်။
ပခုံးကျယ်ပြန့်လျက် ခါးဆီသို့ သွယ်မျောသွားသော သူ့ကျောပြင်က
ကြည့်လို့ကောင်းလှတာတော့ အမှန်ပင်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ခါးဟာ ဒီလိုပဲ
ရှည်လျားသွယ်မျောလေသလား...။ ဆန်းမေတွေ့ဖူးသမျှ
ယောက်ျားကျောပြင်တွေထဲမှာတော့ ဒီ ကျောပြင်ကကြည့်လို့အကောင်းဆုံးပင်...။
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကပ်လုနီးပါးတီရှုပ်လက်ရှည်အပါးက လေးနှင့် ပေါ့ပါးချောင်ချိသည့်
ကာလီရောင် လီနင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကလေးက အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့်
စတိုင်လ်ပဲထင်ပါရဲ့။ လက်ပိုက်ရပ်လျက် သစ်ခွစင်တွေဘက်သို့ ကြည့်နေသော ဦးက
ဆန်းမေ အနားရောက်လာတာကို သိပုံမရ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ် ချဲ့
ကာရပ်နေသဖြင့် သူ့ခါးက အနည်းငယ် ယိမ်းနွဲ့ကာနေသည်။ အဲ့ဒီ ကျောပြင်၊ အဲ့ဒီ
ခါးနှင့် အဲ့ဒီ ရပ်နေပုံက နောက်က ကြည့်တာတောင် အလွန်ပဲကြည့်လို့ကောင်းကာ
ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ ပါသည်။ ဦးဟာ ထိုင်ထိုင်ထထ သွားသွားလာလာ ပြောပြောဆိုဆို
နှုတ်ပိတ်ပြီးပဲနေနေ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် စတိုင်လ်ကျန
ကြည့်ကောင်းလှသူပင်...။

“ဦး...”

ဆန်းမေ မရဲတရဲ ခေါ်လိုက်တော့ ဦးက အသာအယာ
လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဦးမျက်နှာမှာ အညိုရောင် ဆံပင်ပျော့တွင် အနည်းငယ်
ဝေ့ဝဲအုပ်ဆိုင်းနေတာလေးကို ခဏငေးနေ လိုက်မိပြီးမှ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦး...”

ဦးက ဆန်းမေကို ခပ်တွေတွေ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ကိုယ် ဆန်းမေကို လာတောင်းပန်တာပါ...”

“လိုလိုလားလား...”

“ကိုယ် မှားသွားတယ် ထင်လို့ပါ...”

“.....”

“so sorry ပါ ဆန်းမေ..။ ကိုယ် သဘောရိုးနဲ့ လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ဆန်းမေကို စိတ်ထိခိုက်သွားစေနိုင်မှန်း မသိလို့ပါ..”

“ဦးက နည်းနည်းတော့ မတရားဘူး”

“.....”

“ဦးက နည်းနည်းတော့ ကလေးဆန်တယ်..”

“...ရော်..”

သူ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း ဆန်းမေကို ကြည့်နေပုံက ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်လာသည်။

“ဆန်းမေ ဂေကူးကန်နား လာကစားကြည့်မိတုန်းကတောင် ဆန်းမေကို ဟောက်လွှတ် တယ်၊ သုသုအတွက် ကစားစကားလည်းလိုရာ လာပါ ဝင်ပါ ထွက်ပါ ဖြစ်သွားရော၊ အပြောင်းအလဲ တော်တော်မြန်တယ်”

“အဲ့ဒီတုန်းက မင်းက မပြောမဆိုနဲ့ သူများခြံထဲ ခိုးဝင်လာတာကိုး ကျောင်းသူလေးရဲ့ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာမကောင်းမှန်း သိအောင်တော့ ပြောရမှာပေါ့...”

ဆန်းမေက နှုတ်ခမ်းလေးမစူတစူဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

“ကဲ... အားလုံးအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်တယ်နော်..။ ဟုတ်ပြီလား..

.”

“ဟုတ်ပါပြီ..”

“အဟင်း... ”

“ဦးက ဘာရယ်တာလဲ...”

“ဪ... လူကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ပြောပုံကို သဘောကျလို့ပါ ”

“ဆန်းမေက ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ လူကြီးဖြစ်နေပြီတော့ လူကြီးက လူကြီးစတိုင်လ် ဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“.....”

“မင်းက ကလေးမဟုတ်တော့ပေမယ့် လူကြီးတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆန်းမေ၊ လူငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတာ”

“ဒါဆို လူကြီးအရွယ်က ဘယ်အရွယ်လဲ...”

“ကိုယ်တို့အရွယ်ပေါ့...”

သူကတော့ ဒီလိုပြောပေမယ့် ဆန်းမေကတော့ သူ့အရွယ်ဟာ လူကြီးမဟုတ်သေးဘူး ဟု ထင်သည်။ ဆန်းမေက လူငယ်ဆို သူလည်း လူငယ်ပေါ့။ သူ့ အသက်ကဖြင့် ၃၀ တောင် မပြည့်သေးဘူး ထင်ရသည်။

“ဆန်းမေ အားရင် သုသုဆီ လာခဲ့ဦးလေနော်...”

ဆန်းမေက သူ့ကို အဖြေမပေးမိဘဲ တွေ့တွေဝေဝေ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ သုသုကို လာတောင်းပန်တာ သူ့စိတ်ရင်းနှံလား...။ သံသယဝင်မိပေမယ့် နှုတ်ကထုတ်မမေးဖြစ်တော့ပါ

“ဒီနေ့တော့ ဆန်းမေ စာကျက်စရာရှိလို့ မလာသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်တော့ လာခဲ့ပါမယ့်”

“ဆန်းမေက ကျူရှင်မယူဘူးလား...”

“ဟုတ်... မယူဘူး၊ ကျောင်းက သင်တာပဲ ကျက်တယ်”

“အိုခေ... ဒါဆို ကိုယ် အလျော်ပေးမယ်”

“ရှင်...”

“ဆန်းမေ ကျောင်းစာမရှင်းတာရှိရင် ကိုယ့်ကိုလာမေးလေ၊
ကိုယ်ဆန်းမေကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိတဲ့ လျော်ကြေးအဖြစ်
စာပြန်သင်ပေးမယ်၊ တစ်ပတ် တစ်ရက်လောက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်
အချိန်ပေးနိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆန်းမေက ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပျော်
မြူးလိုက်ချင်သော်လည်း မျက်နှာ တည်ကလေးဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး
လူကြီးဆန်အောင် ကြိုးစားပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးတစ် ဖက်က မသိမသာ
ပင့်သွားသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်...”

ဆန်းမေက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဆန်းမေ
လူကြီးဆန် ချင်သည်။ ဆန်းမေကို ကျောင်းသူလေးရယ်လို့ မမြင်စေချင်...။ သူနဲ့
ဆုံရသည့် တစ်ခဏမှ စ၍ ဆန်းမေက လူကြီးဖြစ်ချင်လာခဲ့တာပင်။

ခြံဝန်းဝဆီသို့ လျှောက်ထွက်သွားသည့် လမ်းလျှောက်ဟန်က
တော်တော် ကြည့်လို့ကောင်းတာမို့ ဆန်းမေက ရပ်ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။
ကြည့်ရတာ ကိုရီးယားမင်း သားတစ်ပါးဆန်းမေတို့ဆီ ခဏလေး
အလည်လာသွားသလို စိတ်လှုပ်ရှား သဘောကျစရာ ကောင်းလှသည်။

သူ ခြံပြင်ရောက်တော့မှ ဆန်းမေက သစ်ခွစင်ကလေးတွေနောက်သို့
အပြေးသွားကာ ပန်းအိုးတွေရဲ့ အကွယ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ချပြီး တခွီခွီ
အသံကလေးထွက်အောင်ပင် ပြုံးရယ်နေလိုက်မိသည်။ သူဒီလိုလာသွားတာ၊
ဆန်းမေကို တောင်းပန်သွားတာ၊ စာသင်ပေး မယ်ပြောသွားတာကို
သဘောကျလွန်းလို့ တအားပြုံးမိတော့မယ့် ဆဲဆဲ မျက်နှာကို သူ့ရှေ့မှာ မို့

တမင်ဟုတ်လုပ်ပြီး တည်ထားခဲ့ရတာ လေ။ ခုမှ ကိုယ်ခံစားချက်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖော် ပြရဲတာလေ...။ အမေ မြင်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ မေးမှာစိုးလို့ ခိုးကြောင်ခိုးပွက်လေး ကြည်နူး ပီတိဖြစ်နေရတာ လေ..။

“ဆန်းမေရေ.. ဆန်းမ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ကောက်သွားပါလိမ့်..”

“ရှင်..အမေ၊ ဆန်းမေ.. ဒီမှာပါ”

အမေ့ ခေါ်သံကြောင့် ဆန်းမေက ပန်းအိုးတွေနားက ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီလား.. ဆန်းမေ..”

“ဟုတ်..အမေ”

“ဘာတဲ့လဲ...”

“ဆန်းမေ မလာလို့.. သုသု ဂျီကျနေလို့တဲ့...”

“ဪ.. ဟုတ်လား၊ အားရင် သွားလိုက်ပါဟယ်၊ သနားပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်းက အဲဒီ မှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ...”

“ဟို.. အဟဲ့.. ပန်းအိုးထဲက အပင်တွေ ရှင်ရဲ့လားလို့ သေချာကြည့်နေတာပါ အမေရဲ့”

ဆန်းမေက အမေ့ကိုညာလိုက်ရင်း ဆန်းမေရဲ့ ပီတိမျက်နှာကလေးကို အမေ မမြင် အောင် မင်သေသေလေး လုပ်နေလိုက်လေသည်။

*

ထိုနှစ်နွေဦးကတော့ ဆန်းမေဘဝထဲကို စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်စရာများ

သယ်ဆောင် လာသည့် နွေဦးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သုသု ဂျီကျူဆာသမျှကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်
ဖြည့်ဆည်းပေးရသော်လည်း ဦးတစ်မျက်နှာကြောင့် ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ခဲ့...။
ဦးအလွန်ချစ်သော ညီမလေးမို့ ဆန်းမေ သည် ချစ်ခင်သည်းခံပေးခဲ့ပါသည်။

ဦးက အလုပ်သွားရတာ မို့ ဦးအိမ်ရောက်တိုင်း ဦးနဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒါ
သူ့အိမ်ပဲ ၊ သူ့အငွေအသက်လေးတွေ ခြေရာလက်ရာလေးတွေရှိတဲ့ နေရာပဲဟူသော
အသိက ဆန်းမေကို နွေးထွေးစေသည်။

ဦးကို စာမေးရမည့်နေ့ဆိုဂင်တော့ ဆန်းမေ ပျော်ရပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားရပြီ.
...။

ဦးက သုသု ကစားသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆန်းမေကို
စာသင်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

ဦးစာသင်နေပြီဆို ဦးမျက်နှာကို ဆန်းမေ မကြည့်ရဲ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့
ဦးစာရှင်းပြတာ ကို နားထောင်ရင်း စာအုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဦးရဲ့လက်ဖျံကို
သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိတတ် သည်။ ဦးရဲ့ လက်ဖျံပေါ်က စွေစွေကလေး
ပေါက်နေတဲ့ အမွှေးစင်းစင်းတိုတိုလေးတွေက အစ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်ဟု
ထင်မိတာပင်...။

သူကတော့ ဆန်းမေ မျက်တောင်ကလေးတွေ စင်းကျနေတာကိုပဲ
သတိထားမိကာ...

“ဆန်းမေ ကိုယ်ပြောတာ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ အိပ်ငိုက်နေလား...”

“အင်...ဟင့်အင်း...မငိုက်ပါဘူး”

“ဒါဆို မျက်တောင်က ဘာလို့စင်းနေတာလဲ...”

“ဟို...ဟိုလေ...ရထားတဲ့စာတွေ ပြန်စဉ်းစားနေမိတာပါ”

“နောက်မှ စဉ်းစားလေ၊ အခု ပြောတာကိုပဲ နားထောင်”

“ဟုတ်... .”

ဦးက မျက်မှောင်ကြုံ၍ ပြောလျှင်တော့ ဆန်းမေက ကြောက်ရသည်။
ကြောက်သော် လည်း ထိုကြောက်ရသည့် နေ့ကလေးတွေကို ဆန်းမေ
မက်မောရပါသည်။

သူ့အားတဲ့ရက်တွေမှာ သုသုက ဟိုသွားမယ်၊ ဒီသွားမယ်
ပူဆာတတ်တာမို့ သူက ဆန်းမေနှင့် သုသုကို ကစားကွင်းတွေဆီကို
လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ အန်တီထွေးထည့်ပေး လိုက်သော
စားစရာခြင်းတောင်းကြီးကို ကားပေါ်တင်လာကာ ကန်တော်ကြီးထဲက
သာယာသော နေရာတစ်နေရာမှာ မြက်ဖျာလေးဖြန့်ခင်းကာ အတူထိုင်ပြီး
စားသောက်ရသည့် နေ့တွေဆို ဆန်းမေလောက် ပျော်သူမရှိ။

သုသုလျှောက်သွားသမျှကို ဆန်းမေက
အဖော်လုပ်ဖေးမလိုက်ပါနေချိန်မှာ သူက မြက် ခင်းစပ်မှာ ခြေစင်းထိုင်ရင်း
စာဖတ်နေလေ့ရှိသည်။ စာဖတ်ရင်းကပဲ ဆန်းမေတို့ကို တစ်ချက် တစ်ချက်
လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ပြုံးနေတတ်သည်။ ဦးဒီလိုလေး relax ဖြစ်နေတာကို မြင်ရတာ
ဆန်းမေ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ဦးရဲ့ မာဆတ်ဆတ်ပုံစံကို ဆန်းမေ ကြောက်သည်။

ဦးဟာ အပိုစကားတွေ ပြောတတ်သူမဟုတ်... .။ လိုအပ်သလောက်သာ
စကားပြော တတ်သူမို့ ဆန်းမေနဲ့လည်း တရင်းတနှီးမရှိလှဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး
ဖြစ်နေဆဲပင်... .။ ဦးက စကားနည်းသူ၊ အနေတည်သူမို့ သူမှ
စကားလာစမပြောလျှင် ဆန်းမေကလည်း သွားစမပြော ရဲ့... .။ သူ့မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဲကို အမြဲကြည့်နေမိကာ . .သူ့မျက်နှာ ကြည်လျှင် ကျေနပ်ပြီး
သူ့မျက်မှောင်ကြုံလျှင် မနေတတ်။

ဘာပဲပြောပြော ထိုနှစ်ရဲ့ နွေဦးရက်တွေဟာ ဆန်းမေအတွက်

ဆန်းသစ်လှပနေခဲ့သည်

*

“ဆန်းမေ...ဆန်းမေ...”

“ဟယ်... သုသု ၊ ဦးလည်း ပါတယ်။”

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ

ကျောင်းထဲမှထွက်လာသော ဆန်းမေထံ သို့ သုသုက ခုန်ပေါက်ပြေးလာသည်။
သုသုနောက်မှာတော့ ဦးက ရပ်ထားသည့် ကားကို မှီ၍ ဆန်းမေတို့ကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခြေနစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ်၍ ဆန်းမေတို့ကို လှမ်းကြည့်
နေသည်။ ခြေနစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ်၍ ဘောင်းဘီအိတ် နှစ်ဖက်ထဲသို့
လက်နှိုက်လျက် ကားကို မှီရပ်နေသော ဦးပုံစံက အပျံ့စား၊ အမိုက်စား...
အသန့်စား...။ ကိုယ်ကျပ် ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာစင်းလေးပေါ်မှာ ဝေ့စကုတ်
နက်ပြာရင့်ကလေး ထပ်ဝတ်ထားပြီး စတိုင်လ်ပဲန့် အကျပ်ကလေးနှင့် ။
နက်ပြောင်သော half shoes ကလေးနှင့်။ ပျော့စင်းသော ဆံပင်ညှိက လေးတွေက
ဦးမျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ဝေ့ဝဲနေသည်။

“ဟယ်...ဟိုဘဲကြီးက အလန်းကြီးတော့...”

“ဟဲ့...”

“ဆန်းမေ ဘေးမှာပါလာသည့် သော်တာကို ဆန်းမေက
ကျိတ်ဆိတ်လိုက်ပြီး သုသု ကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။”

“သုသု ... ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲဟင်...”

“ဘယ်ကမှ လှည့်လာဘူး၊ ဆန်းမေ ဒီနေ့ စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုလို့ ဆန်းမေကို လာကြိုတာလေ..။ ဆန်းမေ ဒီနေ့က စပြီး ကျောင်းမသွားရတော့ဘူး မဟုတ်လား..။ အဟီး..။ဟီး သုသုအရမ်းပျော်တာပဲ၊ ဆန်းမေနဲ့ သုသု နောက်နေ့တွေဆို နေ့တိုင်း တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်လား ဟင်...”

“အင်းပေါ့.. သုသုရဲ့ ”

“သုသုဆီ နေ့တိုင်း လာရမယ်နော်.. ”

“အေးပါ...”

“လာ.. ဟိုမှာ ကိုကို စောင့်နေတယ်၊ သုသုတို့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမလို့တဲ့.. ”

သုသုက ဆန်းမေလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဦးကလည်း ဆန်းမေတို့ ဘက်သို့ လျှောက်လာကာ..

“ဆန်းမေ ဖြေနိုင်လား.. ”

“ဟုတ်.. ဖြေနိုင်ပါတယ်ဦး.. ”

“ဘယ်သွားချင်လဲ ၊ တစ်ခုခု ကျွေးမယ်လေ.. ”

“ဟို .. နေပါစေ.. ဦး.. ”

“ဟင် ..ဆန်းမေကလည်း..။ သုသုတို့ မုန့်အတူတူ သွားစားမယ်လေ.. နော်.. ဆန်းမေနော်...”

“ဟုတ်သားပဲ ဆန်းမေ..။ သုသုကလည်း ဆန်းမေ စာမေးပွဲပြီးမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာ၊ ဘာစားချင်လဲ.. အတူသွားစားကြမယ်လေ.. ”

ဦးက လိုလိုလားလား ခေါ်နေတော့ ဆန်းမေက အရဲကိုးကာ...

“ရေခဲမုန့် စားမယ် ဦး”

“ကလေးကျနေတာပဲ၊ ကလေးလို့ ပြောရင်လည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး၊ ကဲ. .
.လာ ရေခဲမုန့် ပဲ သွားစားကြတာပေါ့၊ သုသုရေခဲမုန့် စားမယ်မဟုတ်လား”

“စားမှာပေါ့. . .၊ သုသုလည်း ရေခဲမုန့်ကြိုက်တာပဲဟာ”

ဦးက ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ သုသုက
ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည် ဆန်းမေမှာတော့ စိတ်ထဲမှာ
အောင့်သက်သက်ကလေးဖြစ်သွားရသည်။ စားချင်တာပြောဆိုလို့
ရေခဲမုန့်စားမယ်ပြောတော့လည်း မအပ်မရာ ပြောမိသလိုမျိုး၊ ဆန်းမေကပဲ
ကလေးအလွန်ဆန် နေသလိုမျိုး ။ ဆန်းမေဦးကို စိတ်ထဲကနေ
မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

ဆန်းမေက ဆန်းမေရဲ့ စက်ဘီးကလေးကို သော်တာလက်ထဲအပ်ရင်း . .

. .

“သော်တာ ငှါစက်ဘီး နင်ပဲ စီးသွားလိုက်တော့နော်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ
ငါလာယူမယ် သိ လား. . .”

ဟု ပြောလိုက်တော့ သော်တာက ဆန်းမေကို အားကျ
မျက်ဝန်းကလေးဖြင့် ကြည့်ရင်း.

“ဟိဟိ. . .အဲ့လူကြီးနဲ့ အဲ့လိုခင်လို့ရတာ အရမ်းမိုက်တယ်ဟာ. . .၊ သူက
လူပျိုလား ဟင်”

“အေး. . ငါသွားတော့မယ်. . .”

“ငါနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးလား. . .”

“နောက်မှပေါ့ဟာ. . .”

“ခုမိတ်ဆက်ပေးတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ. . .”

“သော်တာ. . နင်ကြောင်မနေနဲ့”

“အဟီး...”

ဆန်းမေက သော်တာ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကားဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သော်တာ့က ဆန်းမေရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပင်...။ သော်တာ့ အဖေက သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာ မို့ သူဌေးရဲ့ ခြံဝန်းနောက်က တန်းလျားမှာ သော်တာတို့ မိသားစုနေခွင့်ရခဲ့သည်။ သူလည်း ချမ်းသာခြင်း ရပ်ကွက်မှာနေပြီး ချမ်းသာခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်သူ တစ်ယောက်ပင်။ ဆန်းမေနဲ့ သူဟာ ဘဝတူမို့ ပေါင်းရသင်းရ အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။ သော်တာတို့ခြံက ဆန်းမေတို့ အိမ်နဲ့ အတော်ဝေးပေမယ့် ကျောင်းသွားသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရှိတာမို့ တစ်ခါတစ်လေ အမေနဲ့ အတူမသွားဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သော်တာ့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ကျောင်းအတူသွားဖြစ်ကြပါသည်။

“ဆန်းမေ၊ လာ...မြန်မြန်လာ...”

သုသုက ကားပေါ်ကနေ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေပြီမို့ ဆန်းမေက သွက်သွက်လေး လျှောက်လာရသည်။

ဆန်းမေ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဦးက ကားမောင်းထွက်လာသည်။

သုသုက ipad ကို နားကြပ်တပ်လျက် သီချင်းနားထောင်လာရင်း လက်လှုပ် ခြေလှုပ် ကလာသည်။

ဆန်းမေက ကားနောက်ခန်းမှာ ငြိမ်ထိုင်လိုက်လာရင်းက ပြောချင်တာကလေးတွေ လည်ချောင်းဝနား တက် လာရကာ...

“ဦး...”

ဟု လှမ်းခေါ်တော့ ဦးက နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ ဆန်းမေကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အင်း...ပြော...”

“ရေခဲမုန့်ကလေး...”

“အင်း... ပြောပါဦး...”

“ရေခဲမုန့်က လူကြီးလဲ စားတာပဲ ဦးရဲ့...”

“အဲဒီ တော့... ”

“အဲဒီ တော့ ဦး ခုနပြောသလို ရေခဲမုန့် စားချင်တိုင်း ကလေးလို့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့၊ အလှူတွေ မံဂလာဆောင် တွေမှာ ရေခဲမုန့်ကျွေးရင် လူကြီးတွေလည်း စားတာ ဦးသိတာပဲ မဟုတ်လား...”

“အင်း သိတယ်လေ... ဒါပေမယ့် လူကြီးတော်တော်များများက ရေခဲမုန့်ကို အဲ့သလို အလှူမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ကြုံမှပဲ စားတာလေ၊ ရေခဲမုန့်စားချင်တယ် ဆိုပြီး ဆိုင်မှာ တကူး တက သွားစားတာမျိုးတော့ နည်းမယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... ရေခဲမုန့် သွားစားတဲ့ သူတိုင်းကို ကလေးလို့တော့ သတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး...”

“ဪ... ဆောရီး၊ နောက် ဒီလိုမပြောတော့ဘူး၊ မင်းကကလေးလို့ ပြောရင် မကြိုက် တတ်တာကို ကိုယ်မေ့သွားတယ်”

“ပြီးတော့... ဦးက ဘာစားချင်လဲမေးလို့ ဆန်းမေက ဆန်းမေစားချင်တာကို ရိုးရိုးသား သား ပြောခဲ့တာလေ... ဆန်းမေ စားချင်တာကို ဦး မကျွေးချင်ချင်ဘူးဆိုရင် အစတည်းက ဆန်းမေကို ဘာစားချင်လဲလို့ မမေးနဲ့ပေါ့”

“အိုခေ... အိုခေ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်စကားမှားသွားတယ်၊ ဆောရီးနော်... ဟုတ်ပြီလား...”

ဦး တောင်းပန်ပုံက ကလေးတစ်ယောက် ဂျီကျနေတာကို နားအေးပြီးရော လိုက်လျော ခေါင်းညိတ်ပုံမျိုး ။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက တစ်ဆင့်

လှမ်းမြင်နေရသော ဦးမျက်နှာက တစ်ချက် တော့ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားသေးသည်။ ဆန်းမေက ဦးကို ဘာဆက်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေလိုက်ပါသည်။ ဦးကို သိပ်မကျေနပ်လှပေမယ့် ဆန်းမေစာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ဦး ခုလိုလေး လာကြိုပေးတာကိုတော့ ဆန်းမေ ကျေနပ်လှ ပါသည်။ သုသု ပူဆာလို့ လာရတာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...။

ဦးက ဆန်းမေကို သာကေတ ရွှေပုစွန်ကိတ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး ရေခဲမုန့်ကျွေးသည်။ ဆန်းမေက ခူးရင်းသီးရေခဲမုန့်၊ သီးစုံရေခဲမုန့်နှင့် ဒိန်ချဉ်ရေခဲမုန့် သုံးပွဲဆက်တိုက် ဆွဲလိုက် သည်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါ့ပါးနေကာ ဦးရှေ့မှာ အစားသောင်းကျန်းလိုက်မိတာကိုလည်း အရင်လို မရှက်မိတော့...။

ဦးကတော့ ဆန်းမေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခံမှာ ထိုင်ခုံနောက်မှီကို ခပ်လျော့လျော့ မှီကာ လက်ပိုက်ထားရင်း ဆန်းမေစားနေတာကို ပြုံးတုံ့တုံ့ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေမိ သော ဆန်းမေမှာ သုံးပွဲလုံးစားအပြီး ခေါင်းမော့လိုက်တော့ သူ့ပြုံးချင်ချင်နဲ့ ဆုံရသည်။

ဆန်းမေကို ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်တွေက ပို၍ ရယ်ချင်လားလား...

“အဲဒီ လိုမျိုးရေခဲမုန့် သုံးပွဲတောင် လောဘတကြီး စားတာကလည်း ကလေးနဲ့ တူတယ်”

သူ့အပြောကြောင့် ဆန်းမေက မကျေမနပ် ခွန်းတုံ့ပြန်မည်ပြုလျှင် သူက “လို့...မပြောနိုင်ပါဘူး”

ဟု စကားဆက်လိုက်ပြီး...

“လူကြီးလဲ ရေခဲမုန့်ကြိုက်ရင် စားမှာပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား...”

ဟု မေးတစ်ချက် ဆတ်၍ ဆက်ပြောလိုက်မို့ ဆန်းမေရဲ့ ပွင့်ဟတော့မည့်

ဆဲဆဲ နှုတ်ခမ်းကလေးက တင်းတင်းပြန်စေ့ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ်မှာ
လှစ်ခနဲ ကွေးညွတ်ပြီးမိသွားရပါသည်။

မနောက်စဖူး နောက်လိုက်တာလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ. . .။

အဲ့ဒီအချိန်ကလေးကို ဆန်းမေ မမေ့တော့ဘူး. . . .။

*

အခန်း(၄)

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့အပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သော်တာ့ဆီ အပ်ထားခဲ့သော စက်ဘီး လေးကို ဆန်းမေ သွားပြန်ယူတော့ စစ်ဆေးရေးနှင့် တိုးနေပါသည်။

“ဆန်းမေ.. နင် မှန်မှန်ပြော၊ နင် ဟိုလူကြီးကို သဘောကျနေတယ် မဟုတ်လား...”

သော်တာက ဆန်းမေနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်၍ ပြုံးစိစိလေး မေးလိုက်သော်လည်း ဆန်းမေ က ပြုံးမလာဘဲ တွေးတွေးဆဆလေး ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ လေးနက်သော မျက်နှာလေးဖြင့်

“အင်...”

ဟုပြောရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ် လိုက်ပါသည်။

“နင် သဘောကျတဲ့ လူကြီးမို့လို့ ငါနဲ့ မိတ်ဆက် မပေးတာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း.. အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျတာက သပ်သပ်၊ မိတ်ဆက်မပေးတာက မိတ်ဆက်မပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆက်မပေးရဲတာ..။ သူက ငါ့ ကို ကလေးလို့မြင်ပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း ကလေးလို့ မြင်မှာပဲလေ..။ မိတ်ဆက်ပေးတာ တွေ ဘာတွေ ငါလုပ်ရင် သူကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိဘူး ၊ အလေးမထားဘဲ နေလိုက်မှာလည်း စိုးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပါ...”

“နင်...အခု အချစ်ကို ခံစားဖူးပြီပေါ့လေ...”

“ဟင့်အင်း...”

သော်တာက ဆန်းမေကို အံ့သြသလိုလေး ကြည့်ရင်း...

“နင် သူ့ကိုချစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ့ဒါ ငါ မသိဘူး”

“အယ်...”

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခံစားမှုလဲဆိုတာ ငါ သေချာ မသိဘူးလေ သော်တာ၊ သဘောကျတာတော့ သေချာတယ်၊ သူတည်တည်ပဲနေနေ၊ ပြုံးပြီးပဲနေနေ ငါ သဘောကျနေ တာပဲ၊ သူလမ်းလျှောက်တာကအစ ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းလို့ သဘောကျမိတာပဲ၊ သူ့လက်ဖျံ ပေါ်က အမွှေးလေးတွေ စင်းနေတာကအစ သူ့မေးရိုး တစ်လျှောက်မှာ အမွှေးငုတ်စိကလေး တွေ စိမ်းနေတာကအစ သူ့ကိုယ်က ထွက်တဲ့ ဂျေချိုးဆပ်ပြာအနံ့လေးက အစ ငါသဘောကျ တာပဲ...”

“အဲ့ဒါ ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူမို့လို့ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူ့ဆီက အရာရာကို သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူးလား...”

“သဘောကျတိုင်း အချစ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူးထင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါရင်လည်း ခုန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတစ်ယောက်နဲ့ မနီးစပ်ဖူးလို့ တုန်လှုပ်ပြီး ရင်ခုန်တာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ သူက အရမ်းကြည့်ကောင်းနေလို့ သဘောကျပြီး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား မရုံနဲ့တော့ အချစ်လို့ ပြောလို့ မရဘူးထင်တယ်။ ”

“နင်ကလည်း လာစားနေတယ်၊ ငါတောင် ဦးနှောက်ခြောက်လာပြီ”

“ငါ သူ့ကို သဘောကျနေမိတာက ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ကိုရီးယားမင်းသား လီမင်ဟို ကို သဘောကျနေရတဲ့အဖြစ်နဲ့ အတူတူပဲ သိလား...”

“အင်း ပြောပါဦး...”

“နင်လည်း လီမင်ဟိုကို ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား သော်တာ”

“ဟိဟိ . . ကြိုက်မှ ကြိုက်”

“ဘယ်လောက်တောင် ကြိုက်လဲ”

“အရမ်းကြိုက်တာပေါ့ဟဲ့၊ သူပါတဲ့ ကားတွေဆို မလွတ်တမ်း ကြည့်တယ်၊ ငှားဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ သူပုံပါရင် ဆုတ်ထားတယ်၊ သူပုံပါတဲ့ ဝေါရှိတွေ ဝယ်ချင်လို့ အငတ်ခံပြီး မုန့်ဖိုးထဲက စုရတယ်”

“နင် သူ့ကို အဲဒီလောက် သဘောကျပေမယ့် သူနဲ့နင်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ရ လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အေးပေါ့. . ဘဝချင်းက တခြားစီပဲကို ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့. . .”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပါပဲ သော်တာရယ်၊ သူ့ကို သဘောကျပေမယ့် သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်မိဘူးလေ၊ ငါ့သူ့ကို သဘောကျတာက လီမင်ဟိုကို သဘောကျမိတာမျိုးပါပဲဟာ. . .”

ဆန်းမေရဲ့ အသံကလေးက ဖျော့တော့ တိမ်ဝင်သွားသည်။
ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရချိန် မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းလှပါသည်။

“ဒါပေမယ့် နင်နဲ့သူက အိမ်ချင်းကပ်ရပ်ဆိုတော့
အရမ်းနီးစပ်ပါတယ်ဟာ. . ”

“ဒါ ဘာလဲ သော်တာ. . .”

ဆန်းမေက မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးတော့ သော်တာက
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ် သွားတာ မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း. .

“ဒါလမ်းလေ. . .”

“မြေကြီးဟဲ့. . မြေကြီး”

“ဪ. . အေး. . မြေကြီးလေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ. . ”

“ဟိုဟာက ဘာလဲ...”

ဆန်းမေက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ မေးပြန်သည်။
သော်တာကလည်း ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တိမ်တွေလေ...”

“ကောင်းကင်ကို ပြောတာပါဟယ်”

“ဪ... အေး... ကောင်းကင် ၊ ဘာဖြစ်လဲ...”

“ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးဟာ မြင်သာနေပေမယ့် နီးမှမနီးတာဟာ၊
သူကကောင်းကင် ငါကမြေကြီး ၊ ဘယ်လိုမှ နီးစပ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး...”

“နင်ကလည်း ပထဝီ ညံ့လိုက်တာဟာ...”

သော်တာက ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ပြောကာ
တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးဆိုတာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
တစ်နေရာမှာ တော့ ထိတွေ့နီးစပ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား...”

ဆန်းမေ ပြောတော့ သော်တာက တွေဝေသွားကာ

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်သား၊ အာ... ဦးနှောက်စားတယ်ဟာ... ၊
နင်ကလည်း ဂေါက်သီးပဲဟာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သဘောကျရင်လည်း
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောကျပြီး ဟိဟိဟဟ ရယ်မြူးနေလိုက်ပါလား၊ ဘာတွေ
အတွေးခေါင်ပြီး အားငယ်နေတာလဲ...”

“သော်တာကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူမို့
ဆန်းမေ အလေးအနက်တွေးနေတာကို အာရုံနောက်သည်ဟု ထင်မှာပင်...”

“ဟဲ့...”

သော်တာက တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံဖြင့် ဆန်းမေကို ပခုံးနှင့်
တိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ. . .”

“အဟိ. . .ပြောရဦးမယ်သိလား၊ ဟိုဟာလေ. . .”

“ဘယ်ဟာလဲ. . .”

“သူ့ဘော်ဒီကလေ. . အရမ်းမိုက်တယ် သိလား. . .”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ. . .”

“မိုက်တာမှ တော်တော်မိုက်တာ၊ စက်ဆီပဲတော့ သိလား. . ခစ်. . ခစ်”

“ဘာလဲ စက်ဆီ. . .”

“sexy ကိုပြောတာလေ၊ sexy ဖြစ်တာ၊ သူ့ဘော်ဒီက ဆက်စီဖြစ်တာ. . .”

“သော်တာ နင် တော်တော်ကဲနေပါလား. . .”

“စက်ဆီမို့လို့ စက်ဆီဖြစ်ကြောင်းပြောတာပေါ့၊ နင်ရော သူ့ကို
သဘောမကျလို့လား”

“ကျတော့ ကျတာပေါ့ဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲ့လိုကြီးတော့
လျှောက်မပြောချင်ပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”

“အံ့မယ်. . .အံ့မယ်. . ရုပ်ကြီးက၊ ဒါလား ရှက်တဲ့ရုပ်”

သော်တာက ဆန်းမေကို ပခုံးချင်း လိုက်လိုက်တိုက်ရင်း စနေတာမို့
ဆန်းမေလည်း ရယ်ချင်လာရပါသည်။

“အံ့မယ်. . .ရုပ်က မချို့မချင်နဲ့၊ အုံ့ပုန်းမလေး
ခေတ်ဆန်းမေပါလားကွယ်”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ သွားတော့မယ်၊ အမေ မျော်နေလိမ့်မယ်...”

ဆန်းမေက သော်တာ့လက်က လွတ်မှ ဖြစ်တော့မှာမို့ စက်ဘီးလေးကို အပြေးကလေး တွန်းပြီး နင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးနင်းလာရင်း ဆန်းမေက မြေပြင်တစ်ဝိုက်ကိုသာ စူး စိုက်ကြည့်လာသည်။

ကောင်းကင်ကိုတော့ မော့မကြည့်ဖြစ်။

ဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်ကိုကြည့်မိရင် စက်ဘီးမှောက်မှာ ဆန်းမေ ကြောက်ပါသည်။

*

ခေတ်ဆန်းမေရဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များကတော့ သာယာချမ်းမြေ့လှပေသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေထဲကမှ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးကို ဆန်းမေ ပိုနှစ်သက်ရသည်

ဦးက တနင်္ဂနွေနေ့ဆို အလုပ်မသွားဘဲ အိမ်မှာပဲ ရှိနေတတ်သည်။ လည်ပင်းပေါက် ဗီရှိတ်ပုံ တီရှပ် အပါးကလေးနှင့် လီနင်ဘောင်းဘီရှည်လေး ဝတ်ထားကာ အိမ်မှာပဲ အေးအေး လူလူရှိနေသော ဦးပုံစံလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လန်းလန်းဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဒီနေ့လည်း သုသုက ရေကူးကန်ထဲမှာ ရေဆင်းကူးနေတာမို့ ဦးက ကန်ဘောင်ပေါ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ သက်တောင့်သက်သာ

မှီလျော့ခြေဆင်းထိုင်ရင်း စာဖတ်နေ သည်။ ဆန်းမေကတော့ ရေကူးချင်ပေမယ့် ဦးရှေ့မှာ မကူးရဲတာမို့ ရေကူးကန်ထဲ ခြေနှစ်ဖက် နှစ်ကာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သုသုရေကူးနေတာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ရေထဲက ဆန်းမေရဲ့ ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားကစားနေမိတုန်း သုသုက ဆန်းမေကို ရေနဲ့လှမ်းပက်လိုက်ရင်း . .

“ဆန်းမေ . . လာ . . ဆင်းခဲ့၊ သုသုနဲ့ တူတူ ရေကူးမယ်”

“ဟင့်အင်း . . သုသုရယ် သုသုပဲ ကူးနော်၊ ဆန်းမေ ဒီက ထိုင်ကြည့်နေမယ်နော်”

“မရဘူး၊ လာကူး . . လာကူး”

သုသုက ဘောကွင်းကို ကိုင်ကာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထောင်၍ တဖွမ်းဖွမ်း ကူးခတ် နေရင်း အော်ပြောနေသည်။ အမှန်တော့ သုသုက ရေကူးတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ဘောကွင်းကို ပြီး ခြေယက်ရုံသာ လုပ်တတ်သူ၊ ရေကူးဖို့ထက် ရေစိမ်ရတာ ကို ပိုသဘောကျသူပင်။

“ဆန်းမေ . . လာ . . ခုဆင်းခဲ့ . . .”

“ဆန်းမေမှာ ရေကူးဝတ်စုံမှ မရှိတာ သုသုရဲ့၊ ရေကူးဝတ်စုံမ-ဝတ်ဘဲ ရေကူးကန်ထဲ ဆင်းလို့ မကောင်းဘူးလေ . .”

“ပြီးရော . . အဲ့ဒါဆိုလည်း မလာနဲ့တော့၊ သုသုလည်း တက်တော့မယ်၊ သုသုကို ဆွဲတင်ဦး . . .”

“ဆွဲတင်မှာပေါ့ သုသုရဲ့၊ လာ . . လာ . . ဒီနားကို . .”

သုသုက ဘောကွင်းကို ကိုင်ကာ ဆန်းမေဘက်သို့ ကူးလာသည်။ အနားရောက်တော့ ဆန်းမေက သုသုထံ လ က်ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သုသုက အဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ဆန်းမေလက်ကို

ဆောင့်ဆွဲချလိုက်လေသည်။

“အမေ့...”

“ဗွမ်း...”

“ဟာ...ဆန်းမေ...”

“ခစ်ခစ်...အဟီးဟီး...”

ဆန်းမေ ရေကူးကန်ထဲ ဝရန်းသုန်းကား ပြုတ်ကျသွားချိန်မှာ ဦးရဲ့ အလန့်တကြားရေ ရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သုသုရဲ့ ရယ်သံ။ ဆန်းမေ အပေါ်ကို ပိလာတဲ့ သုသုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။ ဆန်းမေ အသက်ရှူလို့မရဘဲ ရေမွန်းနေသည်။ နားတွေ အူသွားသည်။ ရေမကူးတတ်သူမို့ ရေထဲကနေ ဘယ်လိုရုန်းကန်ထိုးထွက်ရမှန်းမသိဘဲ အသိစိတ်လွတ်လုဆဲဆဲ မှာပဲ ဆန်းမေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ ခိုင်မာသန်စွမ်းသော လက်အစုံဖြင့် ထွေးပွေ့ဆွဲမခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

“ဆန်းမေ... ဆန်းမေ...”

လန့်ဖျပ် လျက် သတိလစ်လုဆဲဆဲ ဆန်းမေ၏ အာရုံထဲသို့ ဦးရဲ့ ခေါ်သံ ဩရှုရှုလေး ကနွေးထွေးချိုမြစွာ စီးဝင်လာသည်။ အေးစက်သော်လည်း နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆန်းမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ခြင်း ခံထားရသည်။ ဆန်းမေသတိပြန်ဝင်လာ သော်လည်း ထိုဂင်ခွင်က ခွာမသွားချင်... ဆန်းမေရဲ့ နှလုံးသားသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြင်းရှု စွာခုန်လာသည်။ ဆန်းမေသည် မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်သေးဘဲ တအားမှိတ်ထားကာ ခဏလေး ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ ဒါကို အပြစ်လို့ ခေါ်မလားဟင်...။ အပျိုစင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဟာ စုံမက်မိသော ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ အမှတ်တမဲ့ သာယာမှုရီသွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လားနော်...။

“ဆန်းမေ...”

နောက်တစ်ကြိမ် ဦး ခေါ်တော့ ဆန်းမေ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိ၏။
ငုံ့မိုးစီးကြည့်နေသော ဦးရဲ့ မျက်နှာက ဆန်းမေ ၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်လှသည်။
သူ့ဆံပင်ဖျားမှာ တွဲလွဲခဲ့နေသော ရေစက်တစ်ပေါက်က ဆန်းမေရဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်သို့ ပေါက်ခဲကျလာသည်။ အေးစက်နေ သော ဆန်းမေ၏
နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ နွေးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

အနီးကပ်မြင်ရသော ဦးရဲ့ မျက်ဝန်းညိုတွေက ဆန်းမေကို
တုန်လှုပ်စေတာမို့ ဆန်းမေ က မျက်လွှာလေးချရင်း ဦး ရင်ခွင်ထဲမှ
ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဆန်းမေ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ခေါင်းမူးနေလား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဦး၊ ဆန်းမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်း
လန့်သွားရုံပါ...”

“သုသုက လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲကွာ၊ သုသုနော်...၊ နောက်
ဒီလိုလုပ်ရင် ဆန်းမေက သုသုကို ကြောက်ပြီး သုသုဆီ မလာဘဲနေမှာ...”

သူက သုသုကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတော့ သုသုက တဟီးဟီးရယ်ရင်း .

.

“သုသုက ဆန်းမေကို ချစ်လို့ ရေတူတူကူးချင်လို့ ခေါ်တာကို
ဆန်းမေကမှ မလာတာ...”

“သူမလာတာကို ဇွတ်အတင်းဆွဲမချရဘူးလေ၊ ညီမလေးရဲ့၊ ဆောရီး
ဆန်းမေ... သုသုနောက် ဒါမျိုးမလုပ်ရဲအောင် ကိုယ်ဆုံးမပါ့မယ့်...”

“ရပါတယ် ဦး၊ သုသုကို ဆန်းမေ စိတ်မဆိုးပါဘူး...”

“ခစ်ခစ်... ဆန်းမေက စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ကြိုက်တောင် နေတာ

မဟုတ်လား၊ ဟိဟိ.. ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား...ဆန်းမေ..”

“ဘာကိုလဲ...သုသု..”

“ကိုကို...ဆန်းမေကို ပွေ့ချီလာတာကို ဆန်းမေ ကြိုက်တာ
မဟုတ်လား...”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး...”

သုသု စကားကြောင့် ဆန်းမေ ပါးကလေးတွေ ဖျင်းခနဲ
ထူပူလာပါသည်။ ဦးကတော့ မျက်မှောင် ကြို့ကာ သုသုကို မာန်မဲလိုက်သည်။
ဆန်းမေက ဦးကို ခိုးကြည့်မိသည်။ ဦးပုံစံ ကတော့ ဆန်းမေကို အားနာတာထက်
မပို...။

ဦးက ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်မှာ တင်ထားသည့်
တဘက်ဖြူ ကြီးတစ်ထည် သွားယူလာပြီး ဆန်းမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
လုံခြုံအောင် ပတ်ပေးလိုက်သော သည်။

အို...ဟုတ်သားပဲ...ရေစိုကပ်နေတဲ့ ဆန်းမေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
ဖုံးကွယ်ပေးဖို့ လို အပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား...။ ဆန်းမေသည် ခုမှပဲ ဦးရှေ့မှာ
မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်ပုံစံကို ရှက်ဖို့ သတိရကာ ဦးရှေ့မှ
ထွက်ပြေးချင်လာသည်။

“ဆန်းမေ သွားတော့မယ်..”

“အိမ်ကို ဒီပုံစံနဲ့တော့ ပြန်မသွားနဲ့လေ၊ ကိုယ်တို့အိမ်ကို
အရင်သွားလိုက်ဦး၊ အန်တီ ထွေးကိုပြောပြီး အိမ်မှာပဲ ရေချိုးလိုက်၊
အန်တီထွေးဆီမှာ သုသု အပတ်အစားတွေ ခဏတောင်းပြီး ဝတ်ထားလိုက်ပေါ့၊
ဒရိုင်ယာတောင်းပြီး ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင် မှုတ် လိုက်ဦး၊ တော်ကြာ
အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“ဟပ်...ဟပ်ချိုး... ”

ဦးပြောတုန်းရှိသေး ဆန်းမေက အားပါးတရ နှာချေလိုက်တာမို့ ဦးက မျက်ခုံးပင့်သွား ကာ...

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း... အအေးမိပြီထင်တယ်၊ ကဲ... လာ...လာ၊ အိမ်ထဲကို မြန်မြန်ဝင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ညီမလေး လာ...တော်တော့ ၊ ရေဆက်မကူးနဲ့တော့... ”

“ဟင့်အင်း... သုသုမှ အအေးမမိတတ်တာ၊ တက်သေးဘူး၊ ကူးဦးမှာ...”

“ခဏပဲနော်၊ ခုပဲ ကိုကို ပြန်လာခေါ်မယ်...”

ဦးက သုသုကို ထားခဲ့ပြီး ဆန်းမေကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ အန်တီထွေးကို ခေါ်ကာ ဆန်းမေ ရေချိုးဖို့ စီစဉ်ပေးခိုင်းပြီးမှ ရေကူးကန်ဘက်သို့ ပြန်သွားခဲ့ သည်။

သုသုက အခန်းထဲက ရေချိုးခန်းမှာ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆန်းမေ ပြန်ထွက်လာ တော့ ဦးက အိမ်ထဲကို ပြန်ရောက်နေပြီ...။

“ရှေ့...ရေနွေးပူပူလေး သောက်လိုက်ဦး ၊ ခဏနေ နွေးလာလိမ့်မယ်... ”

ဦး လှမ်းပေးသော ရေနွေးကြွေခွက်လေးကို လှမ်းယူပြီး တစ်စုံစီမ့် သောက်မိချိန်မှာ ဆန်းမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးက တသိမ့်သိမ့် နွေးလာခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့ဟာလည်း ဆန်းမေ ဘဝအတွက် ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

*

နေ့ရက်တို့ သာသောင့်သာယာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပဲ ဆန်းမေ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ သည်။

ဆန်းမေ ဆယ်တန်းအောင်သည့်နေ့မှာ ဦးက ဆန်းမေအတွက် လက်ပတ်နာရီ အကောင်းစားလေးတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ရွှေရောင်နာရီကလေးက လှလွန်းတာမို့ ဆန်းမေမှာ မထိရက် မကိုင်းရက် ရင်သပ်ရှုမော နေကာ...

“ဦးရယ် ... လက်ပတ်နာရီက ဈေးကြီးမှာပဲနော်၊ အဲဒီ လောက် အကောင်းစားကြီးကို ဆန်းမေ ပတ်တော့ သူများတွေက ဘယ်ကမ်းလားလဲလို့ ထင်ကုန်ကြပါဦးမယ်. .ဦးရယ်”

ဦးက ဆန်းမေ စကားကြောင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆန်းမေ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးတာပဲ ယူလိုက်ပါ၊ လက်ပတ်နာရီလေးက ဆန်းမေနဲ့လိုက်မှာပါ၊ ဝတ်ကြည့်လေ...ရော့”

ဦးက ဘူးထဲက လက်ပတ်နာရီလေးကို ထုတ်ပြီး ဆန်းမေကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဆန်းမေက နာရီလေးကို လှမ်းယူဝတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုယ့်လက်ကလေး ကိုယ်ငုံ့ကြည့် ကာ သဘောကျနေမိသည်။

“ဆန်းမေ ကိုကီက ဆန်းမေကို ချစ်လို့ ပေးတာ သိလား ချစ်လို့ပေးတာ. . .”

အနားမှာ ထိုင်နေသော သုသုက ပြုန်းခနဲ ထကာပြောလိုက်တာမို့ ဦးက သုသုကို ခပ်တည်တည်လေး လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သုသု . . ပေါက်ကရတွေ မပြောရဘူးလေ . . .”

ဟု ဆူသလိုလေး ပြောလိုက်သည်။

ပေါက်ကရတဲ့လား . . ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက ပေါက်ကရတဲ့လား။

ဆန်းမေ ကိုယ့်အ တွေးနဲ့ကိုယ် ဝမ်းနည်းသလိုလေး ဖြစ်သွားမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော ဦး ဆန်းမေကို ဂရုစိုက်ရင် တော့ ဆန်းမေ ပျော်ရတာ အမှန်ပင်။

အိမ်ပြန်ဂျောက်တော့ ဆန်းမေက အမေ့ကို အရင်ကြွားရသည်။

“အမေ . . ဒီမှာကြည့် . . ဆန်းမေ စာမေးပွဲအောင်လို့ ဦးက ဆုချလိုက်တာ . . .”

အမေက ဆန်းမေပြသည့် နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“လှသားပဲ သမီးရဲ့ ၊ တရိတသေပတ်ပေါ့၊ ပြပါဦး .
.အမေ့ကိုကိုင်ကြည့်ရအောင် . . .”

အမေက နာရီလေးကို လှမ်းယူပြီး ကိုင်ကြည့်နေရင်း . . .

“ရွှေရောင်လေးဆိုတော့ သမီးလက်လေးနဲ့ လိုက်မှာပဲ . ၊ ပတ်ပြပါဦး”

“အခု မပတ်သေးဘူး၊ ရေချိုးပြီးမှ ပတ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း . . .”

“ဆန်းမေလက်က ချွေးတွေ ပေကုန်မှာစိုးလို့ . . .”

“နာရီပဲဟယ် . . ချွေးကတော့ နောက်လည်း ပေမှာပဲကို . . .”

“အသစ်ကလေးဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီး ချွေးပေမှာစိုးလို့ပါ အမေရဲ့ . . .”

ဆန်းမေ ရေချိုးဖို့ ထထွက်လာတော့ အမေက ရယ်မောရင်း

ကျန်ရစ်သည်။

ဆန်းမေက ရေချိုးရင်း နာရီပတ်မည့် ဆန်းမေရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ် နေရာ လေးကို သေချာ ချေးအထပ်ထပ် တွန်းရသည်။ လက်ကောက်ဝတ်လေး နီရဲလာတော့မှ ချေး တွန်းရပ်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးတော့ နာရီလေးကို ပတ်လိုက်ပြီး နာရီဝတ်ထားသည့် လက်ကို မြှောက်ကြည့် လိုက်၊ ငုံ့ကြည့်လိုက် လုပ်တာမို့ အမေက ဆန်းမေကို ပြုံးကြည့်ရင်း..

.

“တော်တော် ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ...”

“ပျော်တာပေါ့ အမေရယ်၊ ဒီနေ့မှာ သမီးလေး တော်တော် ပျော်ပါတယ် x
-x x”

ဆန်းမေက သီချင်းကလေး ညည်းရင်း ပြောတော့ အမေက ဂုဏ်လိုက်ရင်း...

“ညည်းကြည့်ရတာ တော့ နာရီရတာ ကို စာမေးပွဲအောင်တာထက်တောင် ပိုပျော်နေ သလိုပဲ ဆန်းမေရယ်”

အမေပြောမှပဲ ဆန်းမေ ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။ အမေ ပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုလိုရှိ သည်။

ညနေရောက်တော့ ဆန်းမေက စက်ဘီးလေး တွန်းထုတ်လာရင်း...

“အမေရေ ...ဆန်းမေ သော်တာတို့ အိမ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်...”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“နာရီ သွားကြွားမလို့ ..”

“ထင်သားပဲ၊ သွား...သွား.. မိုးမချုပ်စေနဲ့၊ အမေ သမီးကြိုက်တဲ့

ငါးသလဲထိုး အိုးကပ်လေး ချက်နေတာ ကြက်သားလည်း သုပ်ထားတယ်၊
ဘူးသီးဟင်းခါး ပူပူလေးနဲ့ ပြန်လာရင် အတူစားရအောင်..”

“ဟုတ်...အမေ၊ ဆန်းမေ သွားပြီနော်...”

“အေး...အေး...”

ဆန်းမေက စက်ဘီးကလေး သွက်သွက်နင်းကာ
သော်တာတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။

ညနေဦး နေခြည်လေးက ဒီနေ့အဖို့ ပိုပြီးဝင်းဝါ နွေးထွေးနေသလိုပင်..

.။

*